ANUL V Nr. 6 IUNIE 1956

VESTITORII

Eroismul pur

Moartea Generalului Moscardo a lăsat un unanim regret în sânul poporului spaniol. Dincolo de orice deosebiri politice, Generalul Moscardo se bucura de un prestigiu care îl aşeza în stima publică îndată după Generalissimul Franco. Incă din timpul când trăia depăşise noţiunea de om, pentru a deveni o instituţie naţională. De persoana lui se lega episodul glorios al Alcazarului din timpul cruciadei de eliberare a Spaniei de sub jugul comunist. Dar mai mult decât această faptă de arme. care a smuls admiraţia lumii întregi, în acest ostaş se recunoştea poporul spaniol, cu toate virtuţile ce-l caracterizează.

Poporul spaniol îşi iubeşte nemărginit patria, e mândru de trecutul său şi faptele strămoşilor lui şi reacţionează din toate fibrele sufletului său când onoarea lui naţională este în joc. In 1946, la instigaţia Rusiei Sovietice, Anglia şi America şi-au rechemat ambasadorii din Madrid. Era o presiune concentrică, pentru a-l sili pe Franco să abandoneze puterea. Situaţia economică a Spaniei era din cele mai grele. Alimentele de primă necesitate lipseau. La izolarea politică, aliaţii au adăugat şi blocada economică. Atunci Franco s'a adresat poporului. Si acest popor, care abia avea să mănânce ca să nu moară de foame, a făcut zid în jurul şefului statului, făcându-i manifestaţii delirante. Resortul care l-a împins să se solidarizeze într'un elan irezistibil cu Capul Statului a fost imixtiunea străină în afacerile interne ale Spaniei. Patriotismul spaniol a isbucnit în acest moment cu o energie elementară.

Generalul Moscardo a dat o pildă de abnegaţie cum rar se întâlneşte în istorie. Trebuie să ne adresăm exemplelor clasice ale istoriei ca să găsim ceva analog. Generalul Moscardo a ridicat eroismul spaniol pe culmile sublimului, marcând încă odată calităţile excepţionale ale acestui popor. Era la începutul războiului civil. Cetatea Alcazarului din Toledo era înconjurată de inamic. Armata naţională se afla destul de departe. In cetate, o lume foarte amestecată : elevi ai şcolii militare din Alcazar, soldaţi, gărzi civile, cetăţeni refugiaţi, femei şi copii. Mâncarea disponibilă nu putea hrăni decât puţină vreme atâtea guri. Toate calculele omeneşti indicau că asediul nu putea dura multă vreme.

Dar Generalul Moscardo, comandantul garnizoanei, gândea altfel. El era hotărît să apere Alcazarul, până când se vor îngropa cu toţii sub dărâmături. Nu numai pentrucă ştia ce soarte îi aşteaptă pe toţi cei ce se vor preda hoardelor roşii, dar şi pentrucă zidurile Alcazarului reprezentau un simbol pentru întreaga Spanie. Toată armata naţionalistă privea cu respiraţia tăiată la drama ce se desfăşura între ruinele fumegânde ale cetăţii. De rezistenţa sau capitularea garnizoanei părea că atârna soarta întregului In acelaşi timp, Franco dându-şi seama de importanţa extraordinară ce poate să o aibă victoria sau înfrângerea eroilor din Alcazar pentru moralul întregei armate, a lăsat deoparte alte obiective, de mai mare valoare militară, şi a îndreptat forţe considerabile pentru despresurarea oraşului Toledo şi a citadelei care îl domină. Apărătorii Alcazarului trebuiau să reziste până va sosi armata naţionalistă.

Generalul Moscardo a fost supus unei crâncene probe de rezistenţă sufletească în timpul asediului. Un fiu al său, tânăr de 17 ani, a fost a-

(Continuare în pag. 2)

ORIENT SI OCCIDENT

Lumea occidentală apreciază în genere ameninţarea comunistă după cliseul pe care i-l pune la dispoziţie istoria : comunismul vine din răsărit, din acel spaţiu euro-asiatic încărcat de necunoscute si primejdii pentru destinul omului apusean, din cele mai îndepărtate timpuri. Nu odată, ci de nenumrate ori răsăritul si-a descărcat potentialul său agresiv asupra lumii occidentale. Incepând dela invazia Persilor si până la cutropirea otomană, istoria ne oferă atâtea exemple instructive. Comunismul nu e decât repetarea aceluiasi fenomen. Odinioară el se chema Atila sau Gingis Khan, astăzi reapare sub forma bolsevismului.

A simplifica structura unui fenomen — reducându-l la anumite date cunoscute — nu înseamnă întotdeauna a-i găsi explicatia reală. Simplificarea e mai ales periculoasă când operăm cu ea în domeniul politico-istoric. In cazul mai sus semnalat, pentru a se decreta bolsevismul un produs de provenientă răsăriteană si a-l asimila cu străvechiul antagonism dintre Est si Vest, s'a luat ca punct de plecare localizarea lui geografică. Nu s'a acordat suficientă atentie originilor comunismului si traiectoriei ce-a parcurs-o dela primele lui începuturi. Dacă s'ar fi tinut mai mult seamă de esenta intimă a comunismului, cu certitudine că Occidentalii ar fi fost mai circumspecti cu întrebuintarea analogiilor istorice în explicatia lui.

Dacă ne referim la doctrinarii si întemeietorii miscării comuniste, Marx, Engels, Lasalle, constatăm că nici nu s'au născut în răsărit si nici nu s'au format sufleteste si intelectual în această parte a Europei. „Manifestul Comunist" dela 1848 nu a apărut în vreo tară răsăriteană. Primele nuclee comuniste tot în Occident s'au înjghebat si cea dintâi încercare de fortă a comunismului cu capitalismul, „La Commune", a isbucnit la Paris, în anul 1871. Atât sub aspect ideologic cât si sub raport politic, miscarea comunistă este de filiatiune occidentală.

In Europa răsăriteană nu există nici mediul prielnic aparitiei si desvoltării unei atari organizatii. Intreaga doctrină comunistă se bazează pe antagonismul dintre capital si muncă, pe mizeria si exasperarea maselor muncitoare, provocate de exploatarea capitalistă. Până la întâiul război mondial însă, conditiile de viată din Europa răsriteană nu depăsiseră stadiul patriarhal al societătii. Capitalismul era la început. Imensa majoritate a populatiei era formată din tărani. Cosurile de fabrică erau încă rare. Muncitorimea reprezenta un coeficient prea redus din totalul populatiei ca să poată da un impuls decisiv partidelor comuniste din aceste tări, ridicându-le la conducerea statului.

După prevederile marxiste, numai într'o tară de înaltă frecventă industrială, cu o armată numeroasă si bine educată de muncitori se putea înfăptui primul stat comunist. Conditia primordială a oricărei biruinte comuniste era proletarizarea maselor populare.

Totusi comunismul a triumfat întâia oară în Rusia, tară care nu întrunea conditiile cerute de dialectica marxistă. Revolutia bolsevică din Octombrie 1917 n'a fost rezultanta bătăliei angajate între capitalisti si proletari. Reusita ei se datorează altor factori : războiul, declinul clasei conducătoare si înclinatia spre anarhie a poporului rus. Revolutia s'a propagat din sferele superioare ale natiunii pentru a fi apoi acaparată de o minoritate îndrăsneată. Cercurile liberalo-socialiste, responsabile de detronarea tarului, au provocat numai un vid politic, de care au profitat apoi Lenin si tovarăsii lui.

Prin luarea puterii de bolsevici, Rusia a devenit teren de însământare al ideii comuniste. Marxismul, la el acasă în Occident, a fost transplantat în răsărit, într'o tară eminamente agrară. Poporul rus n'a făcut propria lui evolutie, ca să ajungă la comunism, ci a fost, asa zicând, surprins la cotitură de marxisti si înhămat la carul experientei comuniste. Miscarea comunistă, ale cărei rădăcini sunt în Occident, a profitat de haosul creat în Rusia după detronarea tarului pentru a transforma această tară într'un vast câmp de aplicare al sistemului marxist. Din momentul ce a pus stăpânire pe Rusia, bolsevicii s'au mentinut la putere exclusiv prin teroare, mijloc ce-l întrebuintează si astăzi pentru a tine prizoniere tările noastre. Comunismul s'a suprapus asadar peste stările sociale din Rusia, jugulând vointa si destinul poporului rus. Revolutie a făcut poporul rus, dar nu o revolutie conformă declaratiei de principii a marxismului. O tară sub-industrializată nu putea să se transforme într'un stat comunist.

Socialistii marxisti si comunistii deceptionati de stările din Rusia, ca să-si salveze dela naufragiu propriile lor credinte si idealuri, au inventat teza că una e marxismul si alta e comunismul sovietic. Bolsevismul ar reprezenta o deformare a ideilor propagate de Marx. Ei afirmă că ideea de dreptate socială nu trebuie să se realizeze împotriva ideii de libertate. Disocierea marxismului de comunismul sovietic e dificil de realizat. Nu trebuie uitat că Marx a reclamat distrugerea tuturor valorilor trecutului, pentru a se înfăptui societatea de mâine. Dar care om, lăsat în libertate, ar fi dispus să renunte la toate coordonatele vietii lui ? Să se despoaie de bună voie de religie, nationalitate, familie, proprietate si chiar de propria lui persoană ? Ca să trăiască într'un sistem social si politic atât de monstruos, care duce la anihilarea lui totală, trebuie să fie supus la o presiune continuă din partea statului. Despotismul din Rusia e o consecintă logică si inevitabilă a gândirii marxiste.

Occidentul nu numai că e direct responsabil de aparitia comunismului în lume, dar a si sprijinit permanent această molimă ideologică, acordându-i toate înlesnirile pentru a prinde rădăcini în Rusia si a se lăti apoi peste alte tări. Amintim câteva interventii occidentale din cele mai cunoscute în favoarea bolsevismului. Nucleul bolsevic din Occident, format din Lenin si alti exilati rusi, a fost finantat de un grup de bancheri cu sediul la New York si Londra. Acesti bancheri

(Continuare în pag. 2)

ORIENT SI OCCIDENT

(Urmare din pag. 1)

voiau să se răsbune pe poporul rus pentru pogromurile suferite de Evrei în perioada țaristă. Tot atât de cunoscut e faptul că Lenin si tovarășii săi au traversat Germania si Polonia în vagoane plumbuite, puse la dispozitie de guvernul german. Guvernul german punea mare pret pe actiunea revolutionară a lui Lenin. Germania fiind silită să lupte pe două frunturi, revolutia rusească era un mijloc excelent de a scoate din luptă pe unul din adversari. In aceeasi perioadă, primul-ministru englez Lloyd George dădea instructiuni ambasadorului său din Petersburg să sprijine toate curentele subversive din Rusia. Prăbusindu-se Rusia țaristă, se anula si tratatul secret încheiat între Anglia, Franta si Rusia, în Mai 1915, prin care aceasta din urmă trebuia să primească, la sfârsitul războiului, Constantinopolul si Strâmtorile.

Din cauza atitudinii dubioase a aliatilor în perioada războiului civil din Rusia, armatele contra-revolutionare sunt înfrânte una după alta si comunismul se instalează definitiv în această țară de imense posibilități. Amiralul Koltchak a fost predat de Cehi armatei rosii, la instigatia aliatilor, fiind apoi executat.

Rusia Sovietică nu a participat nici la încheierea tratatelor de pace si nici nu a fost acceptată în concertul european de după războiu. Nici un stat nu voia să întretină relatii cu un guvern care nu-si recunostea obligatiile internationale si care întretinea focare de agitatie în întreaga lume. Dar s'au găsit destui oameni politici în Occident cari, din telurite interese, i-au ajutat să iasă din carantină. Cea dintâi spărtură diplomatică a Rusiei Sovietice în sistemul de apărare european s'a produs cu încheierea tratatului germano-sovietic dela Rapallo, în anul 1922. Au urmat alte lovituri. Promotorii „noii directii" în politica europeană au fost Rathenau în Germania, Hériot în Franta, Macdonald în Marea Britanie si... Mussolini. Campania de „europenizare" a bolsevismului atinge punctul culminant cu primirea Rusiei Sovietice în Societatea Natiunilor, în 15 Septembrie 1934.

Europa intră într'o nouă fază după triumful lui Hitler în Germania. Pe măsură ce se accentuează conflictul între democratiile apusene si regimul national-socialist, Rusia Sovietică se deplasează în pozitia de arbitru al situatiei europene. In loc ca Occidentul să-si strângă fortele într'un front unic contra Rusiei Sovietice, fiecare din cele două blocuri rivale, Anglia si Franta, deoparte, Germania de altă parte, îsi disputa prietenia lui Stalin. Stalin cere un pret foarte ridicat: înglobarea în sfera de influentă sovietică a statelor mici si mijlocii din răsăritul Europei. Aceste state formau bariera de protectie a Europei apusene contra invaziei comuniste, asa zisul „cordon sanitar" al Europei. Tratativele pe care le duce la Moscova, în vara anului 1939, misiunea diplomatică anglo-franceză, se termină cu acceptarea cestei conditiuni: pentru a câstiga alianta Rusiei Sovietice, democratiile apusene sunt gata să sacrifice tările din răsărit. Dar speculatiile lui Stalin merg mult mai departe: el si-a dat seama că făcând alianță cu anglo-francezii, blochează posibilitătile de iesuire ale unui nou războiu mondial. Hitler, avertizat de această alianță, nu s'ar fi aventurat să declanșeze războiul, când ar fi stiut că trebuie să lupte din primul ceas pe două fronturi. Inversând cartea ce-o avea în mână si încheind pactul de neagresiune cu Hitler, Stalin nu numai că se bucura de avantajile ce i le oferise si anglo-francezii (câstiguri teritoriale importante în Vest) dar îi crea lui Hitler o falsă certitudine privitor la atitudinea democratiilor, îndemnându-l să atace Polonia.

Cu acest schimb, absurd pentru interesele Germaniei si ale Europei întregi, Hitler a dat un nou impuls comunismului mondial. Dacă mai târziu a întors armele contra Sovietelor, faptul nu se datoreste unui act de clar-viziune politică, ci a fost o reactie impusă de strategia globală a războiului.

Politica rooseveltiană din perioada celui de al doilea războiu mondial constituie capitolul cel mai întunecat din istoria raporturilor dintre Occident si răsăritul Europei. Cu o inconstientă si o miopie politică neîngăduite ultimului cetătean al unui stat, luând în considerare exclusiv presupusa „evolutie" a comunismului din Rusia spre forme mai tolerante de guvernare, Roosevelt satisface dela alfa la omega toate cererile lui Stalin, făcându-l stăpân pe jumătatea de răsărit a Europei. De pe urma acestui absurd tratament al problemelor europene, n'au suferit numai tările ce-au luptat de partea puterilor Axei, ci si propriii lor aliati, Polonia si Jugoslavia.

Dela războiu încoace, politica occidentală se caracterizează printr'un sir neîntrerupt de capitulări în fata bolsevismului, al căror scop imediat în Europa pare să fie legalizarea statutului de sclavie impus tărilor din răsărit la Teheran si Yalta. Ultima ispravă occidentală este primirea în O. N. U. a republicilor populare România, Bulgaria si Ungaria, cu toate că regimul de tiranie în vigoare în aceste tări n'a suferit nici o modificare substantială care să justifice schimbarea de atitudine a tărilor libere.

Rezultă din această însiruire de fapte — care nu pot fi tăgăduite — că localizarea geografică a comunismului în spatiul răsăritean nu constitue criteriul esential în aprecierea acestui fenomen. Răsăritul reprezintă un potential uman, reprezintă mai mult chiar, un complex de tendinte care s'au manifestat si în trecut a fi ostile Occidentului. Dar tot acest ansamblu nu se misca în comunism din vointă si initiativă proprie, ci e mânat de o altă vointă si condus de o altă initiativă, străine de firea lui. Energia umană din răsărit constituie numai un material prim, pe care s'a grefat o conspiratie născută, crescută si alimentată continuu din Occident. Rusia Sovietică e o proiectie occidentală în spatiul răsăritean. Occidentul si-a construit în acest spatiu piesă cu piesă instrumentul destinat propriei lui distrugeri. Imperialismul rus este calul, iar comunismul este călărietul, cum se exprima pe vremuri, într'un articol din „Le Figaro", François Mauriac.

Popoarele din răsărit n'au nici o responsabilitate în aparitia comunismului. Ele sunt victime erorilor ideologice si politice ale Occidentului. Ele suportă într'un vesnic calvar o experientă dementă zămislită în laboratorul civilizatiei occidentale. Spengler a arătat că bolsevismul este de esentă occidentală si nu o invent ie a imperialismului rus. Occidentalii au creat „bestia fără nume", cum numeste Churchill bolsevismul, pentruca astăzi ei însisi să fie înghititi de ea.

Făuritorii si sprijinitorii bolsevismului trebuie căutati în rangurile occidentalilor: ei se chiamă Marx, Lloyd George, Wilson, Herriot, Macdonald, Mussolini, Hitler, Roosevelt, ca să nu vorbim decât de vârfuri. Civilizatia occidentală a ajuns într'un stadiu de intoxicatie materialistă atât de acut încât nu mai e capabilă să distingă binele de rău. Pentru victimele barbariei comuniste nu găsesc decât sarbede cuvinte de consolare, iar pe călăii lor îi primesc cu toate onorurile, în numele unei păci care echivalează cu distrugerea ultimului atom de viată liberă pe pământ.

In loc de a învinui răsăritul de amenintarea care-i pândeste din toate părtile, dând o falsă interpretare comunismului, Occidentalii ar face mai bine să-si pună în mod serios problema propriei lor salvări. Dacă idealul Apusenilor se va mărgini, ca si până acum, la lupta pentru biftec, cu certitudine că vor împărtăsi soarta tărilor de dincolo de cortina de fier. E o chestie de timp, ca să fie si ei înghititi de avalansa comunistă. Nu le-au lipsit profetii si vizionarii, cari să-i avertizeze de vremurile ce vor veni. Donoso Cortes, filosof si om de stat spaniol, a făcut următoarea profetie: „Se îndreaptă omenirea cu pasi repezi spre destinul sigur al despotismului... si acest despotism va desfăsura o putere de distrugere care, într'adevăr, va fi mai mare decât tot ceeace noi am trăit până acum... Drumurile sunt netezite astăzi pentru o economie de tirani, de o colosală, uriase si monstruoasă amploare. Astăzi drumurile sunt netezite pentru un tiran care pretutindeni intervine si totul smulge la sine." Poetul H. Heine, într'o scrisoare din 1842, vede viitorul în aceleasi culori sumbre: „Timpuri sălbatice si întunecate se apropie si profetul care voia să scrie o nouă Apocalipsă, ar trebui să inventeze noi bestii, si anume atât de înspăimântătoare că vechile simboluri de animal ar fi, dimpotrivă, ca niste blânzi porumbei... Zeii îsi acoperă fata din milă pentru copiii oamenilor... Viitorul miroase a iuft, sânge si hulă a Dumnezeirii."

Maresalul Montgomery, într'o declaratie recentă, a spus urmatoarele: „Prefer să mor decât să ajung în robia comunismului." Iată o lozincă pe care ar trebui să o învete toti occidentalii. Deabia atunci ar atinge nivelul de spiritualitate al popoarelor robite astăzi de comunisti.

Horia Sima

Eroismul pur

(Urmare din pag. 1)

restat la Madrid. Ca să-l silească pe General să predea Alcazarul, rosii l-au adus pe băiat la telefon să vorbească cu tatăl său si să-i comunice că dacă nu capitulează il va impusca pe el ca represalii. „Dacă asa stau lucrurile", i-a răspuns tatăl său, „încredintează-ti sufletul lui Dumnezeu." Indată după aceea s'a auzit impuscătura care a pus capăt vietii fiului său. Nici chinurile cumplite ce i-au sfâsiat inima de părinte n'au putut să-l clatine din hotărirea lui. Garnizoana rezistă în conditii supra-omenesti. Toate asalturile si încercările comuniste se isbesc de rezistenta de fier a asediatilor. Iar în ziua eliberării, când armatele lui Franco au pătruns în Toledo si au alungat pe comunisti, supravietuitorii au fost sărbătoriti de întreaga natiune. Victoria lor miraculoasă a fost preludiul marei victorii nationaliste.

Eroismul Generalului Moscardo a devenit un bun national. E un eroism fără moarte. Veneratia de care se bucură figura celui dispărut nu se va stinge niciodată în constiinta natiunii spaniole si va rămânea o pildă vie pentru toate popoarele lumii.

Frumusetea morală a vietii Generalului Moscardo constă în subordonarea totală a persoanei lui îndatoririlor ce-i incumbă ca fiu al natiunii. In conditiuni normale, Generalul Moscardo, ca orice părinte, si-ar fi jertfit propria lui viată ca să o salveze pe-a fiului său. Dar situatia în care se afla, răspunderile ce le detinea fată de lumea închisă în Alcazar si fată de întreaga natiune, i-au impus să fie inuman fată de sine însusi, să-si jertfească fără ezitare fiul pentru a salva bunurile supreme ale patriei. Generalul, ca toti acei cari s'au angajat în luptă contra tiraniei comuniste, a rupt toate punțile în urma lui ca să servească mai bine cauzei.

In întreg Occidentul, o singură țară a înțeles că comunismul nu poate fi combătut cu compromisuri, cu jumătăti de măsură si paleative. Este Spania. Lupta contra amenintării sovietice nu poate fi dusă decât pe linia indicată de exemplul Generalului Moscardo: înădu-ți toate riscurile si încredintându-ți sufletul lui Dumnezeu, asa cum i-a recomandat Generalul fiului său. Dacă comunismul este capabil de toate cruzimile si barbariile si lumea liberă, pentru a se apăra, trebuie să dea măsura celui mai pur eroism. Dumnezeu nu poate ajuta decât acelora cari sar într'ajutorul Lui pe pământ cu toate riscurile.

Miscarea legionară a realizat eroismul pur si desinteresat în expeditia legionarilor din Spania. Mota si Marin n'au murit pentru nimic tangibil; nici pentru satisfactii personale si nici pentru un avantagiu politic. Si ei s'au ridicat dincolo de oameni. Si-au părăsit familia, copiii, prietenii, Leginea si pe Căpitan, ca să moară pe pământul îndepărtat al Spaniei. Jertfa lor si eroismul Generalului Moscardo aparțin aceleasi categorii spirituale. Si unii si altii s'au rupt de dragostea omenească, pentru a face să triumfe adevărul si dreptatea.

Generalul Moscardo a primit din mâinile Generalului Cantacuzino o sabie din otel de Toledo ca semn de cinstire a eroicei apărări a Alcazarului, iar la plecarea echipei legionare din Spania s'a înclinat în fata sicrielor lui Mota si Marin. Din acest moment, o indisolubilă legătură sufletească uneste cele două popoare. După două milenii de izolare între cele două ramuri latine, în viforul cruciadei de eliberare a Spaniei de păgânătorii altarelor, apar solii poporului român patronati de viteazul General Moscardo, ca să restabilească legătura cu patria Imperatului Traian.

Vizite inutile și crize fără efect

De două luni de zile asistăm la o serie de manifestări politice sub formă de vizite ale celor mai reprezentative personalități, între Est și Vest. In jumătatea a doua a lunii Aprilie a avut loc vizita la Londra a șefilor Kremlinului, Mareșalul Bulganin și Nichita Crușcev, precedată de vizita mai puțin importantă a lui Malenkov. A urmat apoi în prima jumătate a lunii Mai vizita Mareșalului Tito la Paris și imediat vizita primului ministru francez Guy Mollet și a ministrului afacerilor străine Christian Pineau la Moscova. Această deosebit de vie activitate diplomatică, la eșalonul cel mai înalt, este consecința conferinței dela Geneva, unde participanții au avut viziunea nașterii unui spirit nou. Acest spirit nou — dacă a fost așa — și-a primit lovitura de moarte la conferința miniștrilor afacerilor străine din Octombrie 1955 tot la Geneva: dar vizitele proiectate au rămas în vigoare. Desigur că atunci când a făcut invitațiile celor doi reprezentanți sovietici, Dl Eden, citind rezultatele dela Geneva printr'o prismă specific engleză, s'a gândit că ar putea să le desvolte luând inițiativa unor contacte directe anglo-ruse. Declarația comună publicată la sfârșitul vizitei este decepționantă pentru acei cari s'au așteptat la o atitudine mai conciliantă din partea Rușilor. Se recunoaște că întărirea relațiilor anglo-sovietice în domeniul politic, comercial, științific și cultural ar servi interesele celor două țări: se exprimă voința pentru o destindere internațională: s'au declarat convinși că respectul independenței, a suveranității naționale și a integrității teritoriale, precum și neintervenția în afacerile interne ale altuia formează baza cooperării amicale și a coexistenței pacifice între popoare; vor face tot ce le stă în putință pentru a pune capăt cursei înarmărilor și dau o importanță particulară securității în Europa.

După cum se vede, o însiruire de nobile principii — cunoscute și arhicunoscute — asupra cărora sunt de acord dar pentru aplicarea cărora nu se poate găsi nicio soluție.

Vizita lui Tito la Paris s'a soldat cu un comunicat tot atât de negativ, în care sunt reamintite aceleași principii, la care se adaugă acela al asistenței internaționale a regiunilor înapoiate. Cu această ocazie, un grup de deputați și senatori, aparținând Mișcării republicane populare (M.R.P.), a adresat mareșalului Tito o scrisoare deschisă în care arată că în calitate de reprezentanți ai națiunii consideră ca o datorie să se facă ecoul indispoziției care s'a manifestat cu ocazia venirii lui în Franța. „Amintirea procesului și a încarcerării cardinalului Stepinaț și în mod general a atâtor alte atingeri aduse libertății individuale în Jugoslavia sunt încă prezente în memoria și spiritele tuturora. Dacă cea mai mare parte a Francezilor sunt răniți în sentimentele lor creștine, prin ceea ce ei consideră ca violări ale libertății de conștiință, toți sunt profund tulburați la idea că țara Dvs. rămâne în Europa una din acelea unde persecuțiile sunt cele mai vii și unde drepturile cele mai sfinte ale persoanei umane sunt cel mai puțin respectate."

In fine, a treia vizită, aceia a conducătorilor Franței, n'a dat nici ea rezultate mai concrete. Problemele trecute în revistă au fost aceleași ca și la conferința anglo-rusă și discuțiile n'au adus nimic nou. Problema algeriană, atât de importantă pentru Franța și unde U.R.S.S.-ul are un amestec bine cunoscut, a fost evocată în comunicat spunându-se că soluția trebuie să fie în spiritul epocii noastre și în interesul popoarelor. Dacă la început au existat mai multe posibilități de interpretare a acestei formule diplomatice, interpretarea rusă nu s'a lăsat așteptată. In timpul unei recepții la Kremlin Crușcev, adresându-se ambasadorilor arabi, a declarat: „Suntem pentru popoarele oprimate. Pentru toți acei cari luptă pentru libertatea națională și socială. Nu se poate da înapoi în istorie. Acei cari nu înțeleg vor fi luați de curent." Așa dar, Krușcev afirmă poziția lui în favoarea popoarelor oprimate și pentru cei cari luptă să-și câștige independența. Dacă este atât de îngrijorat de soarta acestor popoare, de ce nu face gestul de eliberare a celor cari gem sub stăpânirea rusă? „Pentru ce", se întreabă ziarul 'New York Times', „n'ar fi eliberată Ucraina, Bielorusia, Letonia, Lituania, Estonia, Uzbekistanul, Kazakstanul, Turkmenistanul, Republica Kirkiză, Armenia, Georgia sau Azerbaigianul? Si, lărgind cercul, pentru ce n'ar elibera Polonia, Cehoslovacia, etc.?"

„Se pare că Dl Crușcev dorește să vadă libere numai coloniile altora. Cu titlu temporar, până când va putea să le ia în sarcină el însuși. Cât despre coloniile lui, care formează unul din imperiile cele mai vaste pe care le-a cunoscut vreodată lumea, Dl Crușcev înțelege să le mențină prin toate mijloacele de care poate să dispună."

Inutilitatea acestor vizite apare așa dar evidentă, pentrucă la niciuna din problemele puse în discuție nu se poate realiza un progres. Nici nu mai vorbim despre problemele pe care Rușii refuză să le discute: eliberarea țărilor din Estul European și renunțarea la propaganda subversivă în țările occidentale. Totuși, s'a obținut și un rezultat pozitiv: prin sinceritatea discuțiilor s'au împrăștiat unele iluzii care mai persistau încă de la Geneva și cei autosugestionați au fost readuși la realitate. Primul ministru francez Guy Mollet a declarat că s'a dus la Moscova ca să se cunoască mai bine și acest obiectiv a fost atins.

Rușii s'au menținut într'o atitudine dârză și n'au cedat nimic nici la Londra, nici la Moscova. Pentruca să se ajungă la alte rezultate ar fi trebuit ca ei să renunțe la cucerirea lumii, sau ca reprezentanții Angliei și Franței să renunțe la alianțele care deocamdată le asigură independența. Nu s'a întâmplat însă nici una, nici alta. Atât Antony Eden la Londra cât și Guy Mollet la Moscova s'au manifestat ca parteneri serioși ai pactului atlantic. Nici chiar lăsarea la vatră a celor 1.200.000 de trupă rusească, anunțată de U.R.S.S. în ajunul vizitei franceze, n'a influențat cu nimic rezultatul discuțiilor. De altfel nici nu putea influența, pentrucă dela început a apărut ca un gest spectacular și neserios. Dacă Cremlinul n'ar fi comunicat-o, nimic nu s'ar fi aflat despre această operație efectuată în cadrul armatei ruse. Cine poate ști dacă acești oameni trimiși acasă n'au fost înlocuiți cu alți 1.200.000 chemați pentru instrucție și pentru menținerea efectivelor la un anumit nivel? Bine înțeles că din motive de propagandă această chemare n'a fost publicată și cum nu există nicio posibilitate de verificare nici a lăsării la vatră, nici a chemării sub arme, gestul rămâne un simplu gest de propagandă neserioasă. **Ceia ce stim însă cu toată certitudinea, este că Moscova nu cedează nimic din pretentiile ei de stăpânire a lumii, după cum nu renunță de bună voie la niciun metru patrat de teritoriu cucerit si pentru aceasta nu-si va slăbi puterea militară nu cu un milion de oameni, dar nici cu unul singur.**

Iată ce constatări a făcut Dl Roger Massip, trimisul ziarului „Le Figaro" în U.R.S.S., cu ocazia vizitei ministrilor francezi la Moscova și publicate în numărul din 26/27 Mai: **„Vointa de a comuniza planeta si certitudinea victoriei comuniste sunt egal de evidente."**

„Conducătorii sovietici nu par deloc preocupați de modificările climatului psihologic. Miniștrii noștri au în fata lor interlocutori foarte siguri de ei înșiși. Foarte siguri de ei înșiși și decisi să ne smulgă toate concesiile posibile, fără să dea nimic esențial."

Cine vorbește cu atâta siguranță de victoria comunismului și cucerirea lumii, trebuie să se simtă stăpân pe poziția pe care se află. De aceea, cu surprindere am citit că la a 2-a sesiune a Adunării natiunilor captive la Strasbourg, s'a scris și s'a vorbit despre o profundă criză politică, economică și socială în care s'ar sbate Rusia și că are nevoie de un timp de pace pentru întărirea regimului.

Despre asemenea crize — mai grave sau mai puțin grave — s'a putut vorbi întotdeauna de când s'a instalat regimul comunist în Rusia. După criza politică internă și externă foarte acută dintre anii 1918-1924 a urmat criza economică care a culminat în 1933-1934 cu distrugerea țărănimii ucrainiene și care a antrenat o permanentă criză agricolă. Au urmat apoi crizele politice și militare cunoscute prin celebrele procese din anii 1936-1938. Teribilele metode folosite de Stalin au înăbușit manifestări virulente dar n'au distrus cauzele acestor crize, regimul devenind profund impopular. Când a început al doilea războiu mondial, poporul rus ura regimul comunist. Armatele ruse, decapitate de șefi cu experiență și împinse dela spate de politruci, au pierdut toate bătăliile și o imensă cantitate de material și efectiv uman a căzut în mâna Germanilor, ajungând astfel în 1942 pe punctul de a se prăbuși total. Numai când s'au desființat politrucii și când ofițerii și-au căpătat gradele și autoritatea, armata rusă, având acum altă bază morală, s'a refăcut cu ajutorul material american și din imensele resurse ale poporului rus.

Sfârșitul războiului a găsit Rusia pe pragul ruinei economice: totuși, asta n'a împiedecat pe Stalin, Molotov și Wișinschi să aibă în conferințele internaționale atitudini provocatoare și în permanentă opoziție față de foștii lor aliați, să supună popoarele de sub stăpânirea lor la cea mai sângeroasă exploatare posibilă și permițându-și luxul de a întreține 175-200 divizii cu efective mărite, să atenueze totuși formele grave ale crizei. Mai mult decât atât, după 1945 Rusia a pregătit cu febrilitate al 3-lea războiu mondial, ale cărui baze strategice le-a pus încă la Yalta. Apariția bombei atomice a împiedecat pe Stalin să-l deslănțuie și l-a obligat să ia calea lungă a fabricației acestei bombe cu celelalte variante. Este incontestabil că Stalin a lăsat urmașilor lui cel mai formidabil instrument de luptă care se poate imagina. Nu același lucru se poate spune despre pregătirea politică externă și internă a războiului. Pe plan extern, Stalin a întins coarda cât a putut, până la limita războiului și a obligat puterile occidentale să se înarmeze. In interior, nici una din îmbunătățirile pe care poporul spera să le capete după sfârșitul victorios al războiului, n'a venit. Mai mult încă, după afirmațiile actualilor conducători, Stalin pregătea un nou proces politic, prin care intenționa să mai curețe vreo câțiva dintre ei și acoliții lor. Deci, în eventualitatea unui războiu s'ar fi găsit încă odată cu o populație potrivnică regimului și fără aliați, în afară de țările cu regim comunist.

Pentru îndreptarea acestei situații, Crușcev, Bulganin, Molotov și ceilalți au imaginat metoda zâmbetelor în afară și înăuntru. Oamenii politici occidentali mult s'au minunat la început, crezând într'o schimbare la fată a acelora cari până vara trecută erau vesnic încruntați; dar s'au înșelat și speranțele au fost repede înlocuite de îngrijorări tot mai multe. Intervențiile ruse s'au accentuat tot mai mult atât prin ofensiva economică în toate țările din sudul Asiei, cât și prin acțiunile politice în lumea arabă.

In interior au venit cu oarecari înlesniri. Mizeria și nemulțumirea subsistă — spune Roger Massip — dar frica este pe cale să dispară. Oamenii vorbesc mai liber și se poate spune că credința față de regim este astăzi mai mare decât acum doi ani.

Asta este ceia ce vor și actualii conducători; să capete încrederea poporului, pentruca războiul, care este socotit inevitabil pentru cucerirea lumii, să găsească întreaga populație rusă alături de conducătorii din Cremlin. Lecția din 1941-1942 nu este departe ca să fie uitată.

Deci nu criza internă a provocat schimbarea de atitudine a conducătorilor sovietici, ci necesitatea de a pregăti în cât mai bune conditiuni războiul.

Evident, nu se poate afirma că nu există criză. Atâta timp cât un popor nu este liber să se manifeste cum vrea și cât nu poate mânca după foamea lui, este criză. In Rusia, criza aceasta durează de 38 de ani și în loc să se prăbușească a devenit tot mai puternică. De ce să ne înșelăm atunci singuri și să așteptăm salvarea noastră dela criza din Rusia? Această criză n'o împiedică să aibă armata cea mai puternică, să înceapă o ofensivă economică care provoacă insomnii în Occident și n'o va împiedica să facă

(Continuare în pag. 8)

REVISTA PRESEI

„Newsweek", din 30 Aprilie 1956. Membrilor Societăţii Editorilor Americani li s'a pus recent întrebarea : Poate pierde America războiul rece ? Rezultatul votului : 54 contra 27 — da !

Acest test e luat de revista „Newsweek" ca punct de plecare pentru a analiza deficienţele propagandei americane şi cauzele accentuării „anti-americanismului" în lume. **„In bătălia pentru câştigarea simpatiilor — sau cel puţin de a neutraliza antipatiile —"**, scrie 'Newsweek', **„Statele Unite pierd mereu şi sunt în pericol să fie izolate. Nu e un accident că atacurile sovietice au încetat virtual contra altor state, pentru a fi concentrate numai contra Americii."**

Cauza principală a inferiorităţii propagandei americane ar fi subvenţia modestă pe care guvernul american o acordă agenţiei sale oficiale de propagandă, U. S. I. A., în timp ce Sovietele rezervă pentru aşa zisele „activităţi culturale şi sociale" o cotă din buget mai mare decât pentru nevoile armatei.

Desigur, ca şi războiul, are şi propaganda nevoie de bani şi iar bani. Insă scăderile propagandei americane — după 'Newsweek' — nu sunt numai de ordin cantitativ, ci mai ales calitativ. **„America îşi înstrăinează mereu prietenii. Mai rău, din ce în ce mai mulţi din prietenii ei devin anti-americani. Asta se întâmplă nu numai din cauza vigoarei şi iscusinţei asaltului rusesc. America, guvernul şi cetăţenii ei, merită blamajul. Oriunde America a căutat să facă prozeliţi a provocat antagonism."**

Explicaţia aceasta e mai clar formulată într'un citat luat din revista franceză „Match" : **„Anti-americanismul e alimentat de greşeli de judecată, de erori grosolane şi evitabile. Cea mai generală dintre erori e tendinţa de a face ideologie, sau, mai exact, un amestec confuz în care ideologia şi egotismul se suplinesc reciproc. Ar fi mai puţin anti-americanism în lume, dacă America ar renunţa la zelul ei misionar."**

Fiecare cetăţean american din străinătate, afirmă „Newsweek", e în mod necesar un propagandist. Obiceiurile şi mentalitatea vizitatorilor americani n'ar şoca opinia publică din Europa, unde înţelegerea şi aprecierea specificului fiecărei naţiuni sunt atitudini firesti. Incercarea de a sublinia la orice ocazie superioritatea genului de viaţă american şi de a-l impune ca optimum al comportamentului omenesc ofensează însă şi provoacă aversiune. Efectele negative ale acestei mentalităţi americane sunt şi mai grave pe plan politic general, ori de câte ori instituţiile politice şi sociale americane sau soluţiile aplicate peste Ocean pentru rezolvarea diverselor probleme de stat sunt oferite ca modele obligatorii altor popoare. **„Conducerea americană"**, remarcă cu justeţe 'Newsweek', **„uită adesea ori că fiecare ţară are problemele ei particularităţile ei de care trebue să se ţină seama şi să nu se impună un plan international-tip rigid."**

Făcând aceste observaţii, 'Newsweek' îşi manifestă grija pentru ecoul propagandei americane în ţările satelite şi surprizele neplăcute care ar putea rezulta din această cauză mai târziu. De aceea, crede că agenţiile private de propagandă, ca Radio Free Europe şi Radio Liberation, ar avea mai mult succes cu programele lor adresate popoarelor de dincolo de Cortina de Fier decât Vocea Americii, handicapată de directivele oficiale pe care e obligată să le respecte. Observaţie absolut nejustificată, pentrucă, dacă Vocea Americii nu excelează în programele transmise, Radio Free Europe face în schimb propaganda cea mai opusă intereselor americane. Nu fără rost s'au infiltrat atâţia agenţi comunişti în redacţiile acestei întreprinderi.

„Die Weltwoche", din 18 Mai 1956. Editorialul din acest număr al răspânditei reviste elveţiene e dedicat condamnării unui act penibil de autoritate al guvernului francez, în cursul vizitei lui Tito la Paris. E vorba de arestările şi deportările temporare în Corsica printre emigranţii iugoslavi din Franţa, pentru a preveni un atentat împotriva dictatorului comunist de felul celui care a provocat moartea regelui Alexandru la Marsilia.

C R O N I C A

NOILE TEZE ALE LUI G. F. KENNAN

George F. Kennan, fostul ambasador la Moscova şi arhitect al politicii de containment, pe când era şeful biroului de planificare politică din State Department, a ieşit din nou din anonimatul pe care şi l-a impus acum câţiva ani, distribuind în anumite cercuri americane influente un memorandum asupra necesităţii revizuirii urgente a politicii externe a Statelor Unite.

Tema lui Kennan : Stilul în politica externă e tot aşa de important ca şi stilul în tenis : multe din dificultăţile Americanilor în lume sunt cauzate de atitudini rigide faţă de alte naţiuni. Cele mai condamnabile dintre aceste atitudini sunt :

1. Tendinţa Americii de a amâna ajustarea politicii sale externe evoluţiei evenimentelor internaţionale, până ce e forţată de Uniunea Sovietelor sau de opinia publică internaţională ;

2. O atitudine prea apologetică faţă de aşa zisele naţiuni neevoluate ;

3. Tendinţa de a se aştepta la relaţii prea intime cu alte naţiuni ;

4. O atitudine prea moralistă faţă de calitatea de membru în U. N. O. ;

5. O atitudine prea optimistă în ce priveşte posibilitatea de corectare a relelor care nu pot fi corectate.

Propunerile lui Kennan :

Schimbările recente în politica sovietică ar reprezenta începutul unui proces de coacere prin care trec, mai curând sau mai târziu, toate mişcările revoluţionare. Ele încurajează normalizarea relaţiilor ruso-americane. Pentru aceasta, Statele Unite trebuie să ţină seama de diferenţele ce le separă de U. R. S. S. şi să evite să încerce realizarea unei „intimităţi" ce nu poate avea loc.

Realizarea apropierii ruso-americane presupune concesii de ambele părţi. Dl Kennan nu e dispus ca America să accepte vreo modificare a atitudinii de până acum faţă de China. Conducătorii Chinei au comis faţă de America cele mai grave şi mai nejustificate ofense şi nu vede ce câştig ar rezulta prin recunoaşterea guvernului din Peking. „Trebuie să continuăm să păstrăm distanţa de până acum faţă de China — recomandă Dl Kennan — şi să apărăm interesele noastre cu toate mijloacele pe care ni le impune situaţia dată."

In problema reunificării Germaniei, autorul politicii de containment e ceva mai flexibil ; politica externă americană trebuie să lucreze pentru realizarea unităţii Germaniei, dar a unei Germanii neutralizate, pentru „a slăbi tensiunea bipolarităţii militare în Europa şi a înlătura cauza pentru un conflict între Est şi Vest."

Chestiunea în care George F. Kennan recomandă, în termeni mult mai precişi, o totală capitulare în faţa Sovietelor e aceea a statelor satelite. Cu toate că, teoretic, condamnă „nedreptăţile hidoase" comise de Soviete împotriva naţiunilor est-europene, afirmă însă că „există o finalitate, în bine şi în rău, în tot ce s'a întâmplat în Europa Orientală. Singurul lucru pe care-l putem spera e evoluţia regimurilor comuniste către o poziţie de mai multă independenţă şi mai multă răspundere faţă de opinia publică de acasă... Nu le-am face un serviciu popoarelor satelite, dacă le-am încuraja să creadă că pot să se întoarcă la situaţia de acum 10 sau 20 de ani."

Comentând acest memorandum rezumat în „The New York Times" de redactorul de politică internă al ziarului, James Reston, ziaristul David Lawrence, cunoscut prin articolele sale anti-comuniste, scrie că George Kennan ar fi lansat noile sale teze de politică externă, ca exponentul unor membri ai partidului democrat cari susţin candidatura lui Adlai Stevenson. Stevenson însuşi continuă să observe o atitudine de moderaţie în politică externă, fără a fi prea explicit ce înţelege prin „moderaţie". Ar fi greşit însă să se creadă că programul de politică externă al lui Kennan se identifică cu cel susţinut în campania electorală de partidul democrat. O personalitate care se afirmă puternic în această campanie şi e socotită candidat democrat potenţial pentru preşedinte e senatorul Symington. Senatorul Symington şi aderenţii săi constituie aşa zisul grup „militarist" din partidul democrat, care reproşează administraţiei Eisenhower că nu intensifică producţia de armament — a forţei aeriene în primul rând — pentru ca America să aibă la îndemână un instrument apt să împingă înapoi expansiunea sovietică.

1958 — ANUL CRITIC

Deşi până la alegerile prezidenţiale din Statele Unite mai sunt încă patru luni, se prevede de pe acum că propaganda electorală a celor două mari partide americane va fi centrată în primul rând în controverse de politică externă.

Pe plan intern, partidul republican e avantajat de situaţia economică înfloritoare din prezent şi de pacea socială din ultimii patru ani, mult mai statornică decât sub guvernările democrate. In politica externă, performanţa cu care republicanii se vor legitima faţă de alegători e că au reuşit să păstreze pacea până acum ; o pace, asigurată însă cu cedări şi iluzii al căror efect e că războiul general a devenit în realitate mai probabil decât oricând dela 1945 încoace.

Nu numai în cercurile democrate, ci şi în cele republicane e criticată poziţia iluzionistă în politica externă a administraţiei, fiind socotite neîntemeiate mai ales afirmaţiile recente ale preşedintelui Eisenhower şi ale secretarului său de stat Dulles că ameninţarea comunistă s'ar fi dovedit „un eşec gigantic". Oponenţii acestei opinii optimiste afirmă dimpotrivă că „eşecul gigantic" e mai curând „un succes gigantic". Moscova şi-a extins şi consolidat influenţa în Asia şi Africa, iar superioritatea militară a Americii faţă de Soviete e pusă serios la îndoială de mulţi conducători militari.

Ca un simptom al nemulţumirilor existente în sânul partidului republican în ce priveşte politica externă a administraţiei Eisenhower e interpretată respingerea de către conventul statului Wisconsin a reînnoirii candidaturii senatorului Wiley, al cărui mandat expiră în toamnă. Senatorul Wiley, fostul preşedinte al comisiei de politică externă a Senatului între 1952 - 1954, a sprijinit necondiţionat toate iniţiativele luate în politica externă de Dwight Eisenhower şi John Foster Dulles. Nemulţumirea vechii gărzi a partidului a fost provocată de discursul lui Wiley, în care acesta s'a declarat a fi mai departe partizan al politicii externe de până acum a partidului republican. Adversarii săi i-au reproşat că rămânerea pe vechea poziţie înseamnă că, în loc de un program viguros pentru combaterea comunismului, se va continua să se opereze cu „generalităţi idealiste", condamnate la sterilitate.

Insistenţa unora din cercurile republicane de a se revizui politica externă de până acum a partidului şi de a se adopta un curs mult mai energic în combaterea ameninţării comuniste e motivată în mare măsură cu revelaţiile asupra potenţialului de război rusesc, făcute la sfârşitul lunii Aprilie de Allen Dulles, şeful agenţiei centrale de informaţii americane (C. I. A.). In discursul ţinut la 20 Aprilie în Cincinnati, Allen Dulles a declarat că, deşi Sovietele nu vor atinge paritatea cu producţia industrială a Statelor Unite în viitorul apropiat, totuşi produsul naţional brut al Rusiei e deja aproape dublu ca cel al Angliei. In sectorul producţiei ce serveşte ţelurilor imediate de război, producţia de maşini unelte sovietică întrece pe cea a Statelor Unite ; industria sovietică poate realiza oricare din produsele de război ale industriei americane. Industria sovietică a intrat acum într'o fază în care accentul se pune înainte de toate pe calitate. „Această practică", a spus şeful serviciilor de informaţii americane, „va scurta perioada în care America va continua să aibă supremaţia tehnică."

La fel de alarmante au fost şi declaraţiile

E X T E R N A

conducătorilor militari americani în cursul ultimelor audieri în faţa Congresului. Marina sovietică e în prezent a doua din lume şi dispune de şapte ori mai multe submarine decât Germania în 1940, iar aviaţia rusească pare să întrecă chiar pe cea americană în anumite sectoare.

Vorbind de extinderea puterii navale şi aviatice sovietice, amiralul Radford a declarat că, „în timp ce ambele părţi câştigă în forţă militară, creşte reciproc şi pericolul de război." Mai senzaţionale au fost declaraţiile generalului Le May, comandantul bombardierelor intercontinentale. Acesta a arătat că Sovietele sunt pe punctul să aibă mai multe bombardiere de mare rază de acţiune decât Statele Unite. Dacă Rusia va continua să-şi desvolte aviaţia în ritmul de astăzi — ceeace e sigur —, a declarat mai departe generalul Le May, atunci se va produce inevitabil în anul 1958 ruptura de echilibru de forţe care va declanşa cel de al treilea război mondial.

STALINISMUL IN POLITICA EXTERNA

Publicarea completă în America a faimosului discurs al lui Hruşciov, în care acesta a încercat să dărâme mitul stalinist, a dat în presa occidentală nou impuls speculaţiilor asupra unei eventuale fermentări în U. R. S. S.

Plecând dela teza lui G. F. Kennan, după care ultimele întâmplări din Rusia ar marca numai „un proces natural de coacere la care ajung, mai curând sau mai târziu, toate mişcările revoluţionare", unii comentatori au descoperit chiar o paralelă între revoluţia franceză şi revoluţia engleză a lui Cromwell, pe de o parte, şi revoluţia bolşevică, pe de altă parte. Aşa cum, de pildă, revoluţia cromwelliană a fost provocată de cererile nobilimei şi clasei mijlocii, din ce în ce mai influente, tot aşa ar fi firesc ca şi în Rusia clasa managerilor şi cei ce constituie o clasă mijlocie sui generis — oamenii de ştiinţă, ofiţerii şi funcţionarii superiori, scriitorii şi artiştii etc. — să forţeze conducerea bolşevică la concesii revoluţionare.

Cei mai mulţi comentatori nu văd însă în campania de de-stalinizare decât o liberalizare limitată, pe care polit-biroul o permite numai în interiorul partidului, nu şi pentru masa poporului rus. Au devenit posibile critici convenţionale şi controverse, ca aceea dintre organul Ministerului de Război şi organul armatei, dar nu e adusă nicio atingere dogmelor marxisto-leniniste.

Mai important pentru Vest e faptul că de-stalinizării interne nu-i corespunde nici un gest de de-stalinizare în politica externă ; cuceririle şi ţelurile staliniste rămân mai departe valabile.

Ambasadorul american la Moscova, Charles Bohlen, a accentuat într'un memoriu înaintat preşedintelui Eisenhower că programul de destalinizare n'are decât efecte secundare şi numai pe plan intern. Pe plan extern, repudierea lui Stalin a dat politicii sovietice mult mai multă flexibilitate, devenind mai periculoasă decât oricând. Un alt înalt demnitar american, subsecretarul de stat dela Externe Robert Murphy, a afirmat acelaşi lucru, arătând că disolvarea Cominformului e o farsă şi că pregătirile de război sovietice continuă cu febrilitate.

Sub impresia acestor preveniri, preşedintele Eisenhower a denunţat la rândul său farsa destalinizării, amintind că, cu toate eforturile făcute la conferinţele dela Berlin şi Geneva, „Germania e încă desmembrată iar naţiunile satelite din estul Europei continuă să fie guvernate de păpuşile Moscovei". In termeni asemănători s'a exprimat şi cancelarul Adenauer în cursul recentei vizite în America. In faţa clubului industriaşilor din Chicago, cancelarul Adenauer a atras atenţia Vestului să nu renunţe la măsurile de apărare de până acum, pentrucă „ţelul ultim al Uniunii Sovietice e îngenunchierea Americii şi, prin aceasta, a întregii lumi." Dar cea mai neaşteptată prevenire a venit din partea premierului socialist francez, Guy Mollet. După întoarcerea dela Moscova, acesta a avertizat guvernul german că Rusii nu se gândesc de loc să accepte reunificarea Germaniei, preferând Germania răsăriteană comunistă unei Germanii unite neutralizate.

Primele succese ruseşti ale de-stalinizării n'au întârziat să se arate. Principalul organism de apărare a Vestului, NATO, străbate o criză acută, majoritatea membrilor organizaţiei fiind pentru o revizuire a alianţei atlantice, prin eliminarea treptată a caracterului ei militar. In Asia, un nou guvern în Ceylon s'a declarat neutral şi sunt temeri că se va întâmpla acelaşi lucru în Pakistan. Guvernul Islandei a cerut evacuarea trupelor americane, iar în Norvegia s'a format un nou partid socialist care militează pentru retragerea ţării din NATO.

Paralel cu ofensiva diplomatică şi comercială în întreaga lume, producţia de război sovietică e accelerată şi se iau măsuri ca noile uzine din industria grea să fie ridicate în Siberia, cât mai adăpostite în prima fază a unui conflict. Din cele şase noi combinate siderurgice prevăzute să se construiască între 1956 - 1960, cinci vor fi construite în Siberia. La fel, majoritatea noilor fabrici de maşini vor fi montate în regiunile estice ale imperiului bolşevic. In astfel de condiţii, Cremlinul speră că, chiar dacă va fi distrusă complet Rusia europeană, va putea rezista şi trece la ofensivă în Siberia.

TITO LA MOSCOVA

Cremlinul a făcut lui Tito, fiul risipitor al lagărului comunist, o primire de o strălucire comparabilă cu cea rezervată anul trecut lui Nehru.

La rândul său, Tito a răspuns cu aceeaşi efuziune ospitalităţii generoase a tovarăşilor sovietici, asigurându-i că cele două popoare socialiste „vor merge împreună atât în timp de pace cât şi în război. Nimic nu va mai putea rupe legăturile dintre cele două popoare slave, iar încrederea restabilită între Jugoslavia şi U. R. S. S. se va întări mereu." Cu aceste declaraţii de solidaritate socialistă şi pan-slavă, Tito a anunţat oficial lumii revenirea la alianţa formală cu Sovietele, care, în fond, n'a încetat niciun moment să existe, cu toată erezia titoistă ce a dat Vestului atâtea speranţe neîntemeiate.

Un obiectiv major al politicii externe sovietice a fost realizat tocmai prin erezia titoistă : Tito a reuşit să anihileze alianţa balcanică, acţiune de distrugere pe care Sepilov a încercat s'o valorifice în cursul vizitei la Atena.

Dar abia acum e prevăzut pentru Tito un rol deosebit în realizarea planurilor sovietice. Pentru succesul acţiunii coexistenţialiste, de adormire a vigilenţei Vestului, Moscova intenţionează să accepte existenţa unui grup de state neutralizate în aparenţă, dar controlate în realitate de internaţionala comunistă. Cu această manevră s'ar da satisfacţie şi unei vechi ambiţii a vanitosului dictator iugoslav, care a contribuit în mare măsură la provocarea aşa zisei schisme din 1947. Moscova ar fi dispusă acum să accepte constituirea unei federaţii dunărene sub conducerea lui Tito. Din această federaţie ar urma să facă parte Jugoslavia, Bulgaria, Ungaria şi, posibil, Cehoslovacia. La stăpânirea sa absolută în România, Rusia nu renunţă nici măcar în beneficiul unei farse provizorii.

Cu o astfel de manevră, Cremlinul speră că America va înceta să mai insiste asupra necesităţii eliberării Europei Orientale şi se va mulţumi cu aparenta independenţă faţă de Moscova a ţărilor satelite, în cadrul federaţiei titoiste.

Intărirea pe plan extern a poziţiei lui Tito nu va ameliora însă dificultăţile sale interne. Economic, situaţia Jugoslaviei e disperată. Din

(Continuare în pag. 7)

REVISTA PRESEI

„Dacă începem să anormalizăm ţările noastre numai pentrucă primim o vizită anormală, de pă concepţia noastră, înseamnă să renunţăm la însăşi conceptiile noastre", scrie 'Die Weltwoche'. Acest adevăr rămâne valabil şi atunci când măsura e luată împotriva unor emigranţi cunoscuţi pentru sentimentele lor anti-comuniste şi ura împotriva dictatorului care i-a silit să aleagă viaţa de exil : **„Emigranţii aparţin panoramei Franţei, asa cum apartin întregii lumi. Ei sunt o realitate istorica ca si acea a dictaturilor. De ce Franta nu tine macar cu ei, dacă nu-i poate ajuta altfel să reintre în drepturile lor, ci îi tratează, ca si când ar fi într'adevăr criminalii denuntati de Tito ? Acesta e sensul actului democratic ?"**

Ca exemplu al unei ţări care ştie ce înseamnă „azilul democratic" e dată Suedia. In timpul vizitei unei delegaţii a Sovietului Suprem ruseşc, emigranţii din Tările Baltice, nu numai că au fost lăsaţi liberi, dar au şi fost încurajaţi de autorităţile suedeze să demonstreze în faţa vizitatorilor sovietici împotriva subjugării ţărilor lor şi deportării conaţionalilor lor în Siberia. Unei note de protest a ambasadei ruseşti, în care guvernul suedez e făcut răspunzător pentru aceste demonstraţii, i s'a răspuns lapidar : „Libertatea exprimării opiniei nu poate fi sacrificată pe altarul politeţei."

Ar fi fost poate mai potrivit ca „Die Weltwoche" să ia un exemplu mai apropiat — acela al Elveţiei. Atitudinea luată însă de autorităţile federale faţă de refugiaţii români după lovitura dela legaţia română din Berna, interzicerea unei broşuri scoasă de un cetţean elveţian, în care era justificat şi apreciat gestul disperat al celor patru tineri români, ca şi măsurile restrictive luate de autorităţi în vremea judecării procesului sunt însă elemente care indică că dreptul de azil cunoaşte şi în Elveţia limitaţii impuse de considerente de oportunitate politică.

Dar revenind la Franţa, e o obligaţie morală din partea oricărui emigrant să recunoască că în această ţară refugiaţii din toate ţările subjugate de comunişti se bucură, relativ, de cea mai tolerantă ospitalitate. Imediat după terminarea războiului, când emigrarea în America sau Australia încă nu începuse, multor refugiaţi li s'a oferit fără greutăţi azil în Franţa, pe baza unei legitimări care nu sufere comparaţie cu interviewurile penibile ale C I C-ului şi kilometrii de formulare de completat pentru a primi viza americană.

In memoria emigranţilor din ţările est-europene stăruie şi altă amintire care-i îndeamnă la recunoştinţă faţă de Franţa. Inainte ca Americanii şi Englezii să se fi convins că aliaţii sovietici nu merită încrederea şi ajutorul pe care ei l-au acordat în timpul războiului, a fost o adevărată vânătoare după unele categorii de refugiaţi anti-comunişti pentru a-i preda Rusilor. Agenţii comunişti infiltraţi în serviciile de informaţii şi în State Department au reuşit să impună livrarea multor oameni urmăriţi numai din cauza urei lor împotriva Sovietelor. Aceşti agenţi au trecut chiar peste rezistenţa comandanţilor superiori americani, cum a fost cazul generalului Patton, care, om clar văzător şi drept, a încercat să împiedice predarea generalului Vlasov şi statului său major..

In zonele de ocupaţie britanice, samavolniciile îndreptate contra emigranţilor „fascişti" au fost şi mai grave, cu atât mai mult, cu cât au fost comise de instanţele superioare şi nu de subalterni comunişti. Mii de ofiţeri cazaci au fost livraţi Rusilor, după ce în prealabil au fost minţiţi fără scrupule că vor fi duşi pentru organizare în Africa de Sud. Si fiindcă este vorba de emigranţii iugoslavi, tot autorităţile britanice au predat călăilor lui Tito numeroşi Croaţi din organizaţia Ustaşa şi Sârbi dintre aderenţii lui Leotici, minţindu-i, ca şi pe Cazaci, că-i duce în Italia pentru „reorganizare".

Faţă de aceste brutalităţi şi perfidii, autorităţile franceze s'au purtat incomparabil mai uman cu refugiaţii din Est. Gestul lor e cu atât mai demn de apreciat, cu cât în vremea aceea comuniştii erau prezenţi în guvernul de uniune naţională prezidat de generalul de Gaulle.

ASPECTE

PARTIDUL SI SCRIITORII

Reacţiunea conducerii comuniste din România faţă de cei cari au luat în serios toată vorbăria despre combaterea cultului personalităţii, despre conducerea colectivă şi întărirea democraţiei interne de partid nu s'a lăsat prea mult aşteptată. Mai ales scriitorii se pare că au căzut victimă iluziei că, însfârşit, efectele nimicitoare ale sugrumării libertăţii au devenit vizibile chiar şi pentru cele mai obtuze minţi din partid. Nivelul scăzut al manifestărilor pe toate planurile culturii a fost doar recunoscut şi de către Gheorghiu-Dej în faţa congresului partidului, denunţând platitudinea, simplismul, schematismul şi clişeismul literaturii reperiste. Si fiindcă nici în încăperile castelului Peleş pus la dispoziţia scriitorilor nu s'a pogorît mult aşteptata inspiraţie şi nici de pe urma vizitelor „în fabrici şi pe ogoare", atât de generos finanţate, nu s'au ales cu o mai profundă cunoaştere a vieţii şi a oamenilor, scriitorii au fost poftiţi în faţa comitetului central să-şi spună deschis părerile asupra racilor de care suferă literatura reperistă. Iar în urma acestei consfătuiri se afirmă că partidul a luat măsuri de îndreptare. Din cele câteva recunoaşteri în termeni eufemistici, cum ar fi: îngustimea teoretică a unor activităţi care priveau viaţa prin ochelari rozi, tutela măruntă şi tendinţele de administrare în munca de îndrumare, critici sentenţioase şi exagerate şi altele asemănătoare, se poate deduce cu destulă siguranţă că toate lucrările literare trebuiau supuse spre examinare, înainte de apariţie, unor activişti de partid a căror calificare se rezuma la învăţarea pe dinafară a câtorva texte de marxism-leninism. Aceştia nu şi propuneau să stabilească altceva decât conformitatea cu sau abaterea dela linia partidului. După conferinţa cu scriitorii, menţionată mai sus, s'a promis îndreptarea tuturor acestor „greşeli". Într'adevăr, în paginile celor câteva publicaţii care sunt lăsate să iasă în străinătate au început să apară oarecari discuţii asupra problemelor de creaţie desfăşurate cu oarecare libertate şi făcând uz de argumente şi nu de citate. Caracteristic oarecum acestei mişcări era faptul că tocmai creaturile regimului erau acei care încercau cu onestitate să descurce încălcita problemă a compatibilităţii între personalitatea creatoare şi partinitatea creaţiei, în timp ce scriitorii mai în vârstă, afirmaţi înainte de înscăunarea regimului comunist din România, s'au menţinut într'o abilă prudenţă. Cea mai mare îndrăsneală a lui Gheorghe Călinescu de pildă s'a limitat la găsirea câtorva citate din Lenin în favoarea libertăţii de creaţie. Creaturile regimului însă, sigure pe „originea lor proletară sănătoasă", harnici buchisitori pe texte de partid şi autori de opere unanim şi entuziast apreciate, mărturisind, poate cu sinceritate, o totală dăruire ţelurilor partidului, au socotit însă că pot spune lucrurilor pe nume, aşa cum au fost dealtfel îndemnaţi, şi că partidul le va acorda atâta încredere încât să nu mai trebuiască să supună fiecare rând scris cenzurii unui agramat.

S'a ajuns la o situaţie pentru a cărei caracterizare vom extrage câteva constatări dintr'o dare de seamă asupra unei şedinţe a celulei scriitorilor din Bucureşti, publicată de întreaga presă şi intitulată foarte sugestiv: „Împotriva abaterilor dela spiritul de partid", pe care ne mărginim a le reproduce fără nicium comentar, implicaţiile lor fiind destul de clare, chiar pentru cineva nefamiliarizat cu jargonul reperist.

Nu trebuie uitat, s'a afirmat în referatul prezentat adunării generale a membrilor de către biroul de celulă, că în ţara noastră ideologia burgheză are încă o bază materială în existenţa sectoarelor nesocializate ale economiei, în existenţa rămăşiţelor claselor exploatatoare şi este alimentată, din afară, de cercurile imperialiste agresive.

Influenţele străine în ideologie se concretizează în prezent la unii intelectuali printr'o atitudine negativistă faţă de marile realizări ale regimului democrat popular, prin încercări de minimalizare a realizărilor ştiinţei din ţara noastră şi a cuceririlor ştiinţei sovietice, ploconire cosmopolită faţă de ceeace este negativ, înapoiat, reacţionar în cultura ţărilor capitaliste, unele tendinţe idealistice şi mistice, tendinţa de a reveni la teza preluării necritice, în bloc, a întregii literaturi din trecut, de a reabilita de pildă estetica reacţionară a lui Titu Maiorescu.

Se afirmă mai departe că nu este deloc întâmplător faptul că unele elemente influenţate de ideologia străină încearcă să nege sau să micşoreze realizările literaturii reperiste, născocind false periodizări ale literaturii după 23 August 1944, în care perioada 1949 - 1953 este prezentată ca o perioadă de frânare a avântului literar şi de regres.

Si după părerea partidului, numai la periferia vieţii literare s'a făcut agitaţie în legătură cu metodele greşite folosite un timp de activiştii frontului ideologic. E vorba de încercări „diversioniste", expresie a concepţiilor burgheze individualiste, îndreptate făţiş sau pe ascuns împotriva spiritului de partid în literatură.

Prilejul punerii la punct şi sancţionării aşa ziselor abateri dela spiritul de partid l-a constituit cuvântarea unuia dintre cei mai preţuiţi scriitori până atunci, Al. Jar, cuvântare ţinută cu ocazia unei şedinţe a „activului de partid" din raionul Stalin, în care sunt încadrate mai toate instituţiile de cultură din Bucureşti. La această şedinţă au luat parte şi Gheorghiu-Dej, Miron Constantinescu şi Leonte Răutu şi le-a fost dat să audă, după cum putem deduce din aprecierile injurioase făcute la adresa lui Al. Jar, că membrii de partid duc o viaţă dublă, că partidul educă pe comunişti în spiritul laşităţii şi al lipsei de curaj. A mai afirmat că membrii de partid gândesc din ce în ce mai puţin, a făcut o apreciere nu prea favorabilă democraţiei interne de partid şi asupra criticii şi autocritici şi a negat, cum se exprimă cu candoare referatul, rolul educator şi organizator al membrilor de partid. Se mai zice că s'a ridicat împotriva indicaţiei dată de partid de a se combate liberalismul faţă de manifestările ideologiei burgheze, avertizând că acest lucru „ar pune în primejdie alianţa dintre clasa muncitoare şi intelectualitate".

Nu putem afirma pe baza materialuli pe care îl avem la dispoziţie dacă Al. Jar, cutezând să trateze cu sinceritate anumite probleme, a căzut victimă a simplei sale naivităţi şi aprobării opiniilor sale de către o parte din colegii de breaslă, sau dacă nu cumva a fost abil manevrat de colegi invidioşi pe succesele sale numai în parte datorite meritelor literare, dând în acelaşi timp partidului ocazia să ia măsuri împotriva unei mişcări care tindea să-i scape din mână. Pentru prima ipoteză ar pleda sancţionarea cu votul de blam al organizaţiei a altor două figuri proeminente, dramaturgul Mihai Davidoglu, autor a numeroase piese redactate în conformitate perfectă cu directivele secţiei de propagandă şi agitaţie şi istoricul literar I. Vitner, reprezentând autoritatea partidului în materie de interpretare a literaturii anterioare intrării Rusilor în România şi criticarea altor câtorva scriitori cari n'au mai dovedit în ultimul timp o atitudine principială.

Pentru cea de a doua ipoteză pledează promptitudinea punerilor la punct în chiar aceiaşi şedinţă şi excluderea din partid a lui Jar într'o şedinţă a organizaţiei de partid convocată la mai puţin de o săptămână, precum şi buna pregătire din punct de vedere comunist a referatului şi a regizării intervenţiilor la discuţii. Atât criticile aduse lui Jar, cât şi auto-critica acestuia, exprimă din nou acelaşi servilism abject, caracteristic vieţii sufleteşti a comuniştilor dela instalarea lui Stalin şi care tindea să dispară. Jar a recunoscut că a avut o atitudine antipartinică, calomnioasă, ridicându-se în mod deliberat împotriva liniei generale a partidului, încercând să sdruncine încrederea în partid şi vorbind de membri de partid cum vorbesc cele mai reacţionare oficine ale propagandei anti-comuniste. Sigur că s'a referit la afirmaţiile sale că literatura reperistă a ajuns la dezastru şi că se practică represiuni politiste împotriva unor scriitori.

CONVIETUIREA NATIONALITATILOR

Una dintre temele favorite ale propagandei comuniste fiind pretenţiunea că a asigurat o convieţuire armonioasă şi o prietenie frăţească între toate naţionalităţile care locuiesc pe teritoriul României, apar destul de ciudate avertismentele date organizaţiilor de partid şi repetate la intervale destul de scurte de a stârpi cu stricteţe orice manifestaţie de naţionalism. O parte destul de importantă a raportului făcut de Gheorghiu-Dej după întoarcerea dela Moscova a fost dedicată problemei naţionalităţilor conlocuitoare. S'a vorbit de o intensificare a reeducării intelectualilor astfel încât să fie înlăturate rămăşiţele de neîncredere şi de extirparea naţionalismului, în primul rând a celui românesc.

Munca politică de masă în rândurile minorităţilor ar fi fost subestimată de comitetele de partid din regiunile cu populaţie amestecată. Avertismente asemănătoare au fost repetate cu ocazia adunărilor cu activul de partid din diferite regiuni.

Unele veşti primite din ţară vorbesc de o tensiune destul de ridicată între populaţia românească şi unele minorităţi, consecinţă a măsurilor de favorizare luate de partid după 1945. Se ştie că regimul s'a sprijinit pe participarea activă a anumitor minorităţi pentru a înfrânge rezistenţa populaţiei româneşti faţă de comunism. Minoritatea germană a fost în această privinţă o excepţie. Prin deportarea la cererea autorităţilor ruseşti a unui mare număr de persoane la muncă în Uniunea Sovietelor şi prin exproprierea pământurilor celor care fuseseră încadraţi în armata germană, suferinţele populaţiei de origină germană au început chiar mai devreme. Atitudinea regimului s'a schimbat abia după începerea acţiunii de colectivizare când şi minoritatea germană a fost supusă exact aceluiaş regim ca şi restul populaţiei. Si ea este supusă aceluiaş regim de educaţie şi propagandă şi se bucură de aceiaşi solicitudine din partea partidului.

Ca o dovadă a solicitudinii regimului sunt citate şcolile şi publicaţiile în limbile naţionale, teatrele şi căminele culturale, precum şi deputaţii în adunarea naţională recrutaţi dintre minorităţi, iar ca o dovadă a convieţuirii armonioase, numeroasele manifestări culturale comune, în special în cadrul căminelor culturale din satele cu populaţie mixtă.

Fapte care să ilustreze adevăratele raporturi de viaţă dintre diferitele naţionalităţi îşi fac rar drum în paginile publicaţiilor. Poate fi semnificativă apropierea între două astfel de fapte spicuite din presa reperistă: la consfătuirea pentru discutarea proiectuui de reformă a învăţământului (Vestitorii, numarul din Aprilie 1956, a publicat un rezumat al acestui proiect), un părinte de copil, de naţionalitate ungur, vorbind de studiul limbii române în şcolile cu limbă de predare maghiară, arată că el însuşi stăpâneşte bine limba română, în timp ce fiul său în pragul bacalaureatului, după ce urmase timp de 10 ani la şcoală, nu ştie nicio vorbă românească; în contrast cu această situaţie, o grupă culturală dintr'un sat şvăbesc din Banat, a fost în stare să traducă în româneşte o piesă şi s'o reprezinte, împreună cu câteva cântece de coruri, pe scena unui cămin dintr'un sat de români.

Nu se poate nega străduinţa regimului de a împiedica orice conflict între naţionalităţi. Dar dacă, pe de o parte, li se oferă în învăţământ şi publicaţii în limba maternă, o viaţă separată în grup închis a diferitelor naţionalităţi în satele cu populaţie amestecată este combătută, fiind socotită că întăreşte naţionalismul. Aşa de exemplu, un cititor din Cisnădie semnala ziarului „România Liberă" o portiţă lăsată liberă naţionalismului. Se referea la „primejdioasa" manifestare de naţionalism a copiilor care în recreaţie, când se iau la luptă, se grupează pe naţionalităţi. Iar ziarul, comentând această ştire, arată cât de greşit este ca învăţătorii să tolereze grupe de prietenie între copii care au aceiaşi limbă maternă sau să-i împartă în bănci după acelaşi criteriu. Cum păstrarea caracteristicilor naţionale este favorizată de trăirea în grup autonom, toate aceste colaborări oarecum silite: manifestări culturale comune, lucru în aceiaşi gospodărie colectivă, şcoli comune acolo unde nu sunt copii suficienţi pentru şcoli cu limbi diferite de predare, uşurează mai curând desnaţionalizarea.

Acuzaţia de naţionalism atrăgând consecinţe grave pentru cel căruia i se atribuie acest calificativ, se poate observa în manifestările persoanelor de diferite naţionalităţi o grijă minuţioasă de a evita tot ceeace ar putea fi interpretat de un rău voitor ca o expresie de şovinism. Există tendinţa, după câte ne-am putut da seama, ca întreprinderile în care personalul aparţine unor naţionalităţi diferite, când se aduce cuiva o critică, purtătorul de cuvânt este unul de aceiaşi naţionalitate sau critica este adresată în acelaşi timp unor persoane de naţionalităţi diferite. O discuţie sau o neînţelegere între doi oameni de naţionalitate diferită este cu multă usurinţă interpretată ca o manifestare de şovinism.

In special în cazul ziarului „Neuer Weg", care apare în limba germană ca organ al sfaturilor populare, se observă o grijă continuă de a împărţi laudele şi criticile cât mai judicios. Caracteristică este de exemplu reacţiunea conducerii gospodăriei colective din Sânt-Andrei la o critică foarte uşoară apărută în „Neuer Weg" la lipsa de grijă faţă de calitatea semînţei. Într'o scrisoare adresată redacţiei, preşedintele Ioniţă A. Ion i-a acuzat de a fi făcut o critică netovărăşească şi deadreptul naţionalistă. Face şi reproş redacţiei de a nu se fi ocupat de atitudinea unor ţărani şvabi, cari deşi sunt membri de partid se opun gospodăriei colective. Într'un lung articol, redacţia a desvăluit o serie de nedreptăţi făcute sistematic unor colectivişti şvabi, deci o manifestare de „şovinism" a preşedintelui colectivei, trecând abia apoi la menţionarea unor nereguli făcute de preşedinte şi unele rude ale sale. Redactorul a avut însă grijă să arate că şi anumite persoane de origină germană sunt protejate de conducerea gospodăriei, trag chiulul sau participă la nereguli şi că, dimpotrivă, sunt anumiţi colectivişti români cinstiţi, cari nu sunt de acord cu acţiunile preşedintelui. Si chiar într'un astfel de articol care se ocupă de o problemă cu totul locală şi fără o mare importanţă, ziarul a ţinut să aminteaască că a avut deseori aprecieri pozitive despre activitatea unor gospodării colective a căror conducere este compusă din Români.

CRITICA

După întoarcerea delegaţiei de comunişti români care a asistat la desbaterile congresului dela Moscova, s'a pornit în toată ţara o campanie de explicare a noului curs. După o şedinţă a comitetului central, în cadrul căreia Gheorghiu-Dej a trasat cu destulă precizie graniţele în cadrul cărora se va combate cultul personalităţii, a urmat adunări ale „activului" de partid în regiuni şi apoi în raioane şi oraşe (activ se chiamă în jargon comunist, totalitatea persoanelor care îndeplinesc o însărcinare oarecare în legătură cu multele activităţi ale partidului). La toate aceste adunări participă membri proeminenţi ai secretariatului şi biroului politic, veghind ca combaterea cultului personalităţii să nu degenereze în critici la adresa conducătorilor, ci să se menţină cu stricteţe în limitele fixate. După cum se ştie, singurul lucru pe care l-au reproşat în public Gheorghiu-Dej şi compania a fost denumirea de străzi, fabrici, instituţii cu numele şefilor, precum şi scandările de nume cu ocazia manifestaţiilor. Pentru toate celelalte păcate prin care se exemplifică în presa comunistă cultul personalităţii a fost găsit vinovat grupul Ana Pauker, Vasile Luca şi Teohari Georgescu. Revenirea Anei Pauker, contrar unor svonuri pline oarecum de simpatie, care au circulat dincoace de cortina de fier, pare aşa dar să fie exclusă, căci actualii şefi, după ce au început, fără să o ştie, destalinizarea încă înainte de moartea lui Stalin, păşesc şi acum cu multă prudenţă în aplicarea noilor instrucţiuni. Criticile care desvăluie rămăşiţe ale cultului personalităţii nu privesc decât activitatea comitetelor locale. Ceeace se aude mai des sunt reproşuri că secretarii de partid iau decizii de unul singur, că subestimează părerile celorlalţi membri ai comitetelor şi că înăbuşe „critica de jos".

Incurajarea criticii, care a devenit un slogan, se menţine cu o strictete în aceste limite şi nu înseamnă nicidecum o acordare de libertate de expresie. Incurajarea aceasta a criticii nu aduce nimic nou: este continuarea încurajării delaţiunii pentru cei care se abat dela linia partidului sau nu sunt în măsură să-şi îndeplinească multiplele obligaţii sau să înfrângă diferitele dificultăţi legate de existenţa economiei planificate. Ceeace a adus nou într'o oarecare măsură actuala campanie de încurajare a criticii este desvăluirea unui mai mare număr de cazuri de persecuţie şi de metode de persecuţie a celor ce fac uz chiar şi de restrânsul drept de critică prevăzut în statutul partidului. S'a pretins că, spre deosebire de ceeace se petrecea acum câţiva ani, nu se mai petrec cazuri de persecuţie crasă şi aceasta datorită atenţiei organelor de partid. Si totuşi, cu ocazia adunărilor de raion, poate încurajaţi de prezenţa membrilor dela centru, s'a arătat că „a critica pe cineva cu o muncă de mai mare răspundere, înseamnă un act de mare curaj". Într'adevăr, dacă cel care aduce o critică nu s'a asigurat în prealabil de aprobarea unui superior al celui criticat, consecinţele sunt destul de supărătoare: concedierea, retrogradarea sau transferarea la marea distanţă. Intre critic şi cel criticat se dă de foarte multe ori o adevărată luptă în faţa organului superior de partid, pe tema „principialităţii" sau lipsei de principialitate a criticii. Se vorbeşte atât de des de tendinţa de „cocolosire a lipsurilor", de dorinţa de a nu se supăra unul pe altul, de intimidarea criticilor, încât avem impresia că nu este vorba de o simulare a criticii, decât în cazurile când unul dintre conducătorii de partid sau de întreprindere economică este pe cale de a fi dăstituit din cauza incapacităţii de a face faţă însărcinărilor date.

O imagine a vieţii de coşmar şi minciună care se desfăşoară în ţara ocupată a fost desvăluită într'o oarecare măsură în câteva foiletoane publicate în ziarul „România Liberă", care se pare că au şi fost sistate. S'a prezentat acolo tipul aşa zisului carierist, slugarnic faţă de superiori, lipsit complet de orice omenie faţă de subordonaţi, necunoscând prietenii, gata oricând să critice pe cei în grad egal pentru a-şi netezi înaintarea în carieră. S'a prezentat şi tipul funcţionarului timorat, care nu îndrăsneşte niciodată să ia o decizie, chiar în cazurile în care i s'a acordat în mod expres competinţa, ci referă totul pentru avizare şefului ierarhic. Si s'au prezentat şi formele aşa zis subtile de gâtuire a criticii precum şi abuzurile de critică.

O formă de intimidare este următoarea: în rarele cazuri când într'o consfătuire de producţie sau într'o adunare de partid, cineva adresează o critică cuiva situat într'o poziţie mai ridicată, acesta îşi recunoaşte „lipsurile" (îndeplinindu-şi în acest mod şi obligaţia de a-şi face o autocritică), dar porneşte imediat la contra-atac, desvăluind lipsurile oponentului, invitând la o critică la adresa acestuia şi cerându-i să-şi facă şi el auto-critică. Ne putem închipui haita celor cari vor să se pună bine cu şeful, năpustindu-se asupra acestuia. In alte cazuri, şeful criticat îşi recunoaşte lipsurile, dar le explică prin mulţimea sarcinilor cărora trebuie să le facă faţă, ceeace a avut ca urmare neglijarea controlului asupra subordonaţilor din domeniul unde s'au relevat lipsuri. In realitate sunt desemnaţi ca adevăraţi vinovaţi subordonaţii săi, vina sa reducând-se la o insuficientă controlare a subordonaţilor.

O dovadă a timidităţii cu care se face critica, deşi este o condiţie absolut necesară pentru cei cari vor să-şi asigure o carieră, este tendinţa de a face o critică prin aluzii, de genul: sunt unii cari... Bonzul care ştie, ca şi toţi ceilalţi prezenţi, la cine se face aluzie, îl invită cu voce mieroasă pe tovarăşul înscris la cuvânt să fie mai concret, să precizeze de cine este vorba în critica sa, cu rezultatul inevitabil că acela bate în retragere şi dă un exemplu de sănătoasă laşitate celorlalţi prezenţi în adunare.

Se pare că abuzurile de critică sunt extrem de rare în direcţia unei opoziţii faţă de măsurile luate de partid, chiar când sunt simple inepţii sau dreadreptul greşeli faţă de scopurile urmărite. Abuzurile de care se plâng uneori cititorii în scrisorile adresate ziarelor sunt mai curând întrebuinţările criticii ca mijloc pentru lichidarea răfuielilor şi pentru parvenire. S'au constituit în fiecare întreprindere grupe de vânători după acte de sabotaj şi greşeli, adevăraţi maeştri în a combina felurite fapte pentru a constitui o dovadă de activitate sistematică de duşman al poporului. Când victima este aleasă, cele mai variate mijloace sunt bune. Dacă funcţionarul este ceva mai neglijent în îmbrăcăminte, începe să circule întrebarea insidioasă: ce face el cu banii? Invers, dacă vreunul se îmbracă mai îngrijit: de unde banii?

Si toate acestea actualmente, când situaţia s'ar fi îmbunătăţit considerabil, după cum afirmă propagandiştii angajaţi de comitetul de repatriere.

TITO LA MOSCOVA

(Urmare din pag. 5)

1947 până astăzi, a putut supravieţui datorită ajutoarelor masive americane, evaluate la peste 1,6 miliarde dolari. După ce revenirea lui Tito în lagărul sovietic a devenit evidentă, America a limitat acest sprijin, reducându-l în anul acesta numai la 30 milioane dolari. Golul îl va umple Rusia, Polonia şi Cehoslovacia, cu credite în valoare de 300 mil. dolari, şi Ungaria, cu livrarea de marfuri în valoare de 100 mil. dolari, în contul reparaţiilor de războiu.

Dar chiar dacă economic ajutorul Moscovei, în schimbul aservirii totale, va salva regimul titoist, politic poziţia acestuia e din ce în ce mai nesigură. Din partidul comunist iugoslav s'au retras în ultimul an 175.500 de membri, iar pe cei rămaşi nu se poate conta. Tito s'a văzut silit să recunoască public că influenţele contactului cu Vestul s'au dovedit destructive mai ales asupra tineretului. Si mai gravă e adâncirea conflictului dintre naţionalităţile constitutive ale Jugoslaviei, a cărei desmembrare, în cazul unui războiu, e inevitabilă.

DIN R. P. R.

Buturuga mică răstoarnă carul mare?

Inainte de sosirea lui Tito, radio Moscova s'a grăbit să anunțe, în seara zilei de 1 Iunie 1956, demisia lui Molotov din postul de ministru de externe. Urmașul său în scaun este Dumitru Sepilov, directorul oficiosului Pravda, despre care se vorbea de mult că ar fi desemnat pentru această demnitate. Consilier ideologic al neclătitului ucrainean Hrușciov, Sepilov l-a însoțit anul trecut pe acesta și pe Bulganin la Belgrad, când potentații sovietici au făcut vizita de împăcare lui Tito, schismaticul anatemizat de Stalin. Tot lui Sepilov, acestui exponent al noii generații de fruntași sovietici, i se atribuie și succesele recente ale Cremlinului în Orientul Apropiat, după vizita sa în Egipt și după contactul pe care l-a luat cu Naser, stăpânul și ultimul moștenitor al Faraonilor ce pare să-și fi însușit unele ambiții de hegemonie politică din vremea lui Thutmose III, Ramses II și III dela mijlocul mileniului al III-lea înainte de Christos. Pișicher și mieros, Sepilov a folosit ocazia, încurajându-l pe Naser să se lase furat de mirajul unor visuri de mărire de mult — mai vechi în orice caz cu sute de ani decât profețiile biblice — pentru a pregăti o cale de acces imperialismului realist, efectiv nerăbdător, sângeros și jefuitor al Moscovei și în spațiul de răscruce al canalului de Suez. Cu asemenea state de serviciu, Sepilov preia moștenirea întunecată a lui Molotov și a celor 17 ani blestemați care au însemnat cea mai grozavă pacoste pentru omenire.

După terminarea războiului civil în 1921, care a supus Rusia tiraniei bolșevice, Cicerin, noul comisar al poporului pentru afacerile străine, a isbutit să scoată Sovietele din carantina internațională în care erau ținute ca ciumații din cauza jafurilor și crimelor fără număr pe care le săvârșiseră. Pe atunci conștiința colectivă era o realitate mai vie, ce nu fusese încă înăbușită de prea multe nelegiuiri și decepții. Folosind așa dar dorințele revanșarde, prin încheierea acordului dela Rapalo cu Rathenau, la 16 Aprilie 1922, care a torpilat conferința internațională dela Genova pentru lichidarea financiară a primului război mondial, și speculând apoi poftele de câștig ale marilor întreprinderi din țările apusene, așa cum a arătat reporterul american Knichenbocher în cele două cărți ale sale de mare senzație — „Comerțul roșu atrage" și „Comerțul ne amenință" — Cicerin a scos Uniunea Sovietică dintr'o izolare periculoasă și a introdus-o din nou în concernul internațional.

Fostul adjunct și din 1930 urmașul lui Cicerin la externe, Maxim Litvinov, trăgând profit de pe urma loviturilor dictatorului național-socialist, a introdus Sovietele în Societatea Națiunilor și le-a prezentat ca un stâlp al politicii de securitate colectivă. Cu mutra sa bonomă și veșnic surâzătoare, Litvinov era cât p'aci să facă uitate crimele despoților din Cremlin: chiar și procesele spectaculoase în care sângerosul Vișinschi figura ca procuror general și călău n'au fost în stare să primejduiască serios acțiunea sa rafinată de îmbrobodire a lumii civilizate asupra caracterului adevărat al tiraniei staliniene. Titulescu, închipuindu-și în vanitatea sa de primadonă retorică că-l poate înșela pe rotofelul dar hârșitul comisar al poporului și chiar pe vicleanul său stăpân caucazian, l-a susținut cu entuziasm în aceste acțiuni primejdioase de anulare a oricărei vigilențe salutare, iar Dl Constantin Vișoianu, actualul președinte al pretinsului Comitet Național, pe atunci ministrul lui Carol al II-lea la Varșovia, declara sus și tare oricui că arde de nerăbdare să se prostitueze cu Moscova.

Când evenimentele au luat însă întorsătura fatală după anexarea militară a Boemiei și transformarea Cehoslovaciei în protectorat, Stalin, simțind că a sosit momentul să dea foc lumii, l-a scos pe maleabilul Litvinov dela Externe, înlocuindu-l cu țeapănul Molotov, cel atât de disprețuit de Lenin pentru lipsa sa de elan spiritual, dar tocmai din această cauză pe placul vicleanului din Caucaz, ajuns dictator după multe băi de sânge, fiindcă îi oferea garanția că va rămâne uneltita sa neciopliță dar servilă la cumiterea crimelor externe pe care le plănuia acum, după reușita completă a celor d'in interior. Dacă până atunci politica de duplicitate a Cremlinului nu acționase decât indirect în susținerea fronturilor populare din Spania și din Franța, care au îmbrâncit una din țări într'un războiu civil pustiitor, iar celelalte i-au paralizat complet puterea sănătoasă de reacțiune față de primejdiile ce se arătau la orizont, dela înscăunarea lui Molotov ea se va manifesta pe față și cu brutalitate cinică, pentru a împinge lumea în prăpastie. Intre 3 Mai 1939, când Molotov a preluat ministerul sovietic de externe, și 1 Iunie 1956, când i-a făcut loc lui Sepilov, s'a produs prăbușirea Europei și comunizarea Chinei, centrul de gravitate al uriașului continent asiatic. Terenul pentru desfășurarea politicii sale destructive conform ordinelor lui Stalin, Molotov l-a găsit bine pregătit când a fost pus în fruntea ministerului de externe. Pe de o parte sa duceau tratative cu Anglia și Franța, pentru organizarea unui front defensiv comun împotriva unei eventuale agresiuni național-socialiste contra Poloniei, iar pe de altă parte Stalin făcea cu ochiul lui Hitler, declarând într'un discurs public, la 10 Martie 1939, că „Sovietele nu vor scoate niciodată castanele din foc pentru puterile apusene." Intenția nerușinată a acestei declarații, ce echivala cu oferta pentru o cărdășie de pradă, a fost înțeleasă imediat la Berlin, după cum au confirmat multe declarații ale persoanelor ce au luat parte la joc. Molotov a continuat imediat după căftănire jocul dublu, însă în metodă forte, în forme grosolane și mai prăpăstioase, așa după cum l-au ajutat puterile și după cum i-au înșelăduit împrejurările, partenerii și adversarii. La 2 Iunie 1939 a ajuns la un acord principial cu Anglo-Francezii, dar a ridicat pretenții cu privire la Stalele Baltice. La 14 August a cerut drept de trecere pentru armata roșie prin Polonia și România. Cu toate că Gen. Doumenic a fost împuternicit la 21 August să semneze convenția militară care acorda Sovietelor dreptul cerut, încheierea a fost însă amânată totuși până la obținerea consimțământului expres al Poloniei. Dar între timp Molotov a propus Național-Socialiștilor un pact de neagresiune, cu unele articole adiționale secrete, prin care se decidea a patra împărțire a Poloniei și expansiunea sovietică în Țările Baltice și la Gurile Dunării, prin o a treia răpire a Basarabiei. După încheierea unui acord economic la 19 August și după un schimb de scrisori la 20 August între cei doi dictatori, s'a produs la 23 August 1939, prin surpriză, semnarea la Moscova a pretinsului pact de neagresiune germano-sovietic cu articolele adiționale secrete propuse, adevărată lovitură de teatru în farsa sinistră care a culminat cu o asemenea conjurație a agresorilor împotriva păcii lumii.

Ce a urmat dela această dată fatidică se știe prea bine, căci drumul parcurs de atunci a fost marcat prin valuri nesfârșite de sânge, de o mizerie cumplită și de lanțurile grele care țin în sclavie atâtea popoare și multe milioane de nenorociți închiși fără vină în temnițe sau lagăre uriașe de concentrare și de muncă forțată. Molotov a fost omul depravat care a jalonat la ordinele lui Stalin această cale a crimei și a desnădejdii; el a deslănțuit ultimul războiu mondial prin tratatul odios dela 23 August 1939; tot el a pus la cale războiul rece coreean, dacă nu chiar și pe cel din Indochina; el a lăsat cortina de fier, ca să nu se poată vedea chinurile la care sunt supuse victimele agresiunilor sovietice; el și locțiitorul său Vișinschi, care l-a suplinit folosind aceiași metodă din 1949 și până în 1953, au adus omenirea la impasul tragic de astăzi, când explozia unei bombe de hidrogen în spațiul advers poate nimici orice urmă de viață civilizată pe pământ.

Molotov n'a respectat niciunul din angajamentele luate de Moscova și a nesocotit toate tratatele și acordurile încheiate, așa după cum n'a împlinit niciuna din clauzele Chartei Atlanticului la care a aderat totuși formal în anul 1941, când Sovietele se aflau la mare strâmtoare și aveau nevoie de concursul masiv al Statelor Unite pentru a nu se prăbuși sub loviturile teribile ale ofensivei germane.

Dacă nu e loc să înșirăm mulțimea aproape fără de sfârșit a călcărilor de cuvânt și a violărilor de tratate comise de Soviete, noi Românii nu putem uita și nu avem voie să uităm faptele următoare: în flagrantă contrazicere cu obligațiile luate prin pactul Briand-Kellog din 1928, prin protocolul Litvinov din 1929 și prin convenția dela Londra pentru definiția agresorului din Iulie 1933, Molotov a chemat noaptea, ca horbaiși care plănuiesc o spargere, pe Dl Gheorghe Davidescu, ministrul României la Moscova, și i-a predat — la o săptămână după ce Franța ceruse armistițiu iar flota anglo-franceză din Orient nu mai era în stare să amenințe Odesa și coasta rusească a Mării Negre — ultimatul care, răpindu-ne în mod infam pentru a treia oară Basarabia, împreună cu Nordul Bucovinei și regiunea Herța din Moldova, ne întemeia pe argumente ce contraziceau cu cinismul obișnuit la Stalin, în mod evident, atât adevărul istoric, cât și situația de fapt.

Cu aceeași lipsă de scrupule, Molotov a declarat în mod obligator la radio Moscova în ziua de 3 Aprilie 1944 că Sovietele nu intenționează să facă anexiuni teritoriale, nici să provoace o schimbare a regimului politic și social existent în România și nici să restrângă libertățile din țara noastră. După nenorocita capitulare dela 23 August 1944 însă, mare parte din armata română a fost desarmată și dusă în prizonierat, unde s'a prăpădit. De abia la 12 Septembrie 1944 a fost semnat, însfârșit, un armistițiu dezastruos pentru noi, iar la 27 Februarie 1945 Molotov a trimis pe aghiotantul său Vișinschi la București, care i-a impus în felul brutal bine cunoscut, la 6 Martie 1945, guvernul trădătorului Petre Groza, care, la ordinele venite din Cremlin, a sovietizat România.

Din cele relatate se vede deci că n'am prea avea motive să regretăm demisia lui Molotov dela Externe. Ba, dimpotrivă! Cu toate acestea, ne pare rău, fiindcă ne temem că Occidentul să nu cadă iarăși în cursă, așa cum s'a întâmplat pe vremea lui Cicerin, când fracurile impecabile ale pretinșilor diplomați sovietici serveau că argument pentru a trece cu vederea fărădelegile bolșevicilor și a se relua relațiile cu Cremlinul roșu.

E mai mult decât probabil că demisia lui Molotov, în preziua sosirii lui Tito la Moscova, să nu fie decât una din acele lovituri de teatru prin care Sovietele caută să dea o impresie falsă și să distragă privirile dela mobilele adevărate ale actului. Nu e verosimil ca buturuga iugoslavă să răstoarne într'adevăr carul mare al demnitarului bolșevic; demisia sa devenise inevitabilă în urma agresivității sale neîntrerupte de berbec înfuriat, care a silit lumea liberă să se înroleze într'un front politic defensiv comun. Pentru disolvarea acestui front era nevoie de un personaj de alt calibru, care să facă plauzibilă politica de coexistență atât de falimentară pentru Occident, așa cum a demonstrat vizita lui Sepilov în Egipt. Dar pe lângă aceasta, demisia lui Molotov poate fi și un simptom pentru fragilitatea colectivului de conducere moscovit, care să dea dreptate experților ce susțin dela o vreme că șandramaua sovietică a început să pârâie din încheieturi.

C. Sassu

Vizite inutile

(Urmare din pag. 3)

războiul când îi va conveni. Occidentul, dacă vrea să se salveze trebuie să facă la fel. Pentru limpezirea situației actuale în lume, în afară de războiu, nu mai există decât o singură soluție: **revolutia generală în toate țările subjugate și pe tot întinsul Rusiei, sprijinită puternic si efectiv din afară.** Despre această revoluție însă nu poate fi vorba, căci puterile occidentale sunt cu totul departe de a o imagina.

A căuta prin mijloace pacifice să convingi Rusia să se retragă în hotarele ei este o utopie. Niciodată un popor care a stăpânit pe altul, nu a părăsit prada de bună voie. De ce ar face-o Rusia, care vrea să cucerească lumea?

General Pl. Chirnoagă

»Novum Sacramentum«

- definiția structurii michaelice a creștinismului -

Neputând participa la Congresul studențesc ținut la Oradea Mare în Decembrie 1927, Ion Moța face să parvină tinerilor săi camarazi o scrisoare ce se încheia cu aceste cuvinte de îmbărbătare:

„...și aș vrea să contribui să ajungă și dânșii la această **poziție de pace sufletească** pe care n'o poate avea, în vremuri cumplite ca cele de azi, decât cel ce se reazimă pe spadă, cu ochii la inamic, în așteptarea luptei pentru **acel Imperiu ce pluteste deasupra noastră,** observându-ne, ajutându-ne și mângâindu-ne.„

Modul secret și temeinicia acțiunii noastre pământești se găsesc așa dar în Împărăția Cerurilor, unde totul este deja împlinit în sine, „consumat", și deci „strălucitor". Rugăciunea dominicală, instituită de către Iisus Christos el însuși, zice: facă-se voia Ta, precum în cer așa și pre pământ.

Dacă am luat hotărîrea de a căuta să privim mântuirea noastră după înțelesul său cel mai ascuns, care nu este acel al „salvării" personale, ci se arată doar atunci când încercăm să ne reprezentăm Parousia finală, dintr'un început ni se vor ivi în cale două probleme extrem de dificile. Probleme de netrecut și care totuși trebuiesc trecute, pentrucă ele stabilesc un prag de înțelegere, punând axioma fundamentală a unei poziții spirituale care nu poate să îndure niciun fel de compromis. Nerezolvate, sau elucidate cu o jumătate de măsură, aceste două probleme ne-ar împiedica să intrăm în miezul subiectului, pe care l-am definit mai sus cu însăși termenii scrisorii lui Ion Moța.

Urmând viziunea Împărăției Cerurilor, toată acțiunea noastră pământească trebuiește întrunită și să fie îndreptată spre reconstituirea acelei „cetăți solare" a începuturilor noastre ramide, „Ayodhyâ". Sau, altfel zis, noi trebuie să aducem Istoria la o structură peste care să poată într'adevăr veni ca să domnească, în centrul domniei Lui stabilite, Christos Pantocrator.

In primul rând, nici Invățătura Apostolică, și nici Predania noastră ortodoxă nu prevăd o structură socială care să se poată legitima ca atare la nivelul spiritual unde se pune astăzi problema. E drept însă că, în esențial, concepția imperială a Bizanțului nu era cu nimic deosebită de codul imperial al Occidentului, așa cum acesta fusese stabilit de către sicilianul Frederic II Hohenstaufen, în a sa Liber Augustalis.

Insă evenimentul, „faptul istoric" ca atare, nu poate fi decât o consecință mai mult sau mai puțin îndepărtată a unei Legi care înaintează numai spre propriul său termen, **împlinire transcendentală** a planului dumnezeirii și deci de necuprins cu mințile noastre, dar care Lege nu se împlinește decât înlăuntrul Istoriei, prin propriile sale culminanțe, prin aceste „crize ale Istoriei" ce **nouă** ne vor apărea, de fiecare dată, **ca evenimente în ordinea Sfântului-Duh:** dogme; mărturie de sânge; cădere a neamurilor ajunse de blestem; momente charismatice în devastare, sau în enthousiasm. De aceea a fost spus că cel în care „lumina lumii" s'a stins ca Duhul Sfânt să vină în el poate să judece pe orișicine și despre orice, fără ca nimeni să-l poată judeca pe el cu fapta sau în gând: sfințenia adevărată este tocmai această reintegrare a spiritului nostru în legea transcendentală a împlinirii lumii, lege una și aceeași cerului ca și pământului (cf. Ioan VI/38).

Aceasta ar fi deci întâia dintre cele două probleme despre care vorbeam mai sus: există oare o modalitate mai adâncă de înțelegere a creștinismului decât cea a nivelului experienței noastre „obișnuite"? Un Părinte al Bisericii, Sfântul Clement Alexandrinul, spunea că „asemenea unei oglinzi este Cuvântul Domnului: fiecare Il înțelege după limpezimea inimei lui" (Strom., I/5). Nu de asta e vorba aici; fiindcă modalitatea de înțelegere mai adâncă pe care noi o căutăm trebuie să fie un fapt de revelație care nu stă în putința omului, oricât ar fi de adâncă limpezimea inimii lui. Noi căutăm legea unității cerului și pământului, „inima vie" a planului dumnezeirii. Această revelație există, însă ascunsă. Cea de a patra Evanghelie sfârșește prin opoziția dintre Petru și Ioan, care opune tradiția „directă" a Bisericii lui Petru unei modalități ascunse, ioanice, a creștinismului. Insă această linie „ascunsă", care în fond este o revelație istorică (1648, Paray-le-Morial) privitoare la „Inima lui Christos", adică lăuntricul planului dumnezeirii, nu mai există în Biserica Răsăritului separată de Roma.

Această constatare de despărțenie ne permite formularea celei de a doua probleme: ce însemnează despărțirea dintre Bisericile Apusului și Răsăritului? Răsăritul este într'adevăr orthodox, Apusul este într'adevăr catholic? Există totuși o unitate a Bisericii, undeva peste surpăturile veacului?

Recapitulând, noi căutăm un concept de unitate: îl vom căuta acolo unde despărțenia este actuală, ca simplu fapt de a-l găsi, **să reuneasca;** adică, pe de o parte, între Răsărit și Apus, și, pe de altă parte, între „ascuns" și exoteric. Pe noi însă, unitatea (Unitas) ne interesează ca o condiție sine qua non a acțiunii; atunci când acțiunea este fundată într'o unitate absolută, se vede clar că această acțiune nu poate veni decât prin ordin direct de la ceeace o menține și face ca această unitate să fie, adică însuși Sfântul-Duh.

Cine dintre noi ar putea să opună „orthodoxia" Mișcării Legionare creștinătății ei? De ce Moța și Marin au mușcat țărâna Spaniei, țara catholicismului cel mai devastator, țară în care pietrele și pulberea drumurilor mărturisesc țipând Fecioara în pustie? Majadahonda este focarul și soarele central al întregului univers spiritual al Legiunii. Jertfa lui Ion Moța și Vasile Marin conduce neșovăitoare această albă flacără ce suntem noi spre destinația hotărîtă cu propria lor moarte de cei din a căror moarte această flacăre mai este încă vie: sângele primit la Majadahonda ascunde în El un înțeles care, dacă nu va aprinde întregul orizont al Istoriei, e numai din aceea că noi vom fi trădat. Dacă însă unul singur dintre noi va mai putea crede că nu este cu putință ca, până la urmă, Duhul-Sfânt să nu învingă contingențele unei lumi putrezite de păcat, atunci garanția ultimă a jertfei dela Majadahonda ne va apărea ca însăși imposibilitatea trădării: sângele nu e zădărnicie, pentrucă **tot sângele căzut întru El este Sângele Lui, care a învins odată pentru totdeauna.**

Peste golul **istoric** dintre catholicism și orthodoxie, sângele martirilor Mișcării Legionare este astăzi o punte vie. Intre creștinismul Literei și creștinătatea Duhului, deasemeni s'a zidit o punte: „urmașii lui Grigore Palamas, Gioachino da Fiore, Ruysbroeck, Meister Eckhart își vor recunoaște singuri trecătorile. Noi știm că unitatea există, pentrucă noi nu ascultăm decât de un singur Iisus Christos, și conștiința acestei unități ne ordonă să trecem la acțiune, asumând toate consecințele politice ale poziției noastre spirituale.

Dacă n'ar fi susținute de faptele cerului, recunoscute ca atare de Biserică, spusele noastre aici ar fi lovite de o totală nulitate. Insă pentru a ne justifica în ce privește diferendul dintre „lăuntricul" creștinismului și stabilizarea lui ierarhică, va trebui să privim spre Roma; altfel, vom continua să rămânem în afară de acea serie de evenimente extraordinare care a început în secolul al XIII-lea, prin apariținile de la Paray-le-Monial, ca să culmine, trei secole mai târziu, în proclamarea dogmei Asumpțiunii. Dogma ridicării la cer a Fecioarei conține într'un mod implicit, ca un fruct adus la împlinire de propria lui sămânță, adevărul cel din urmă al creștinismului, marea, cutremurătoarea taină a salvării noastre: **totul va fi cum a mai fost.**

Cămașa lui Christos nimeni n'a rupt-o în două, orthodoxie și catholicism una sunt, pentrucă Iisus Christos o singură dată s'a pogorît în moarte. Restul e scorie, pulbere sub veac și lăcrimile acestui lung drum. Căci în ultimă instanță, ce este Orientul și ce este Occidentul? Noi căutăm aici o semnificație transcendentală, dincolo de noțiunile geopoliticei de gradul întâi. Dacă într'adevăr „este" un tărâm al spiritului, o nevăzută țară solară, atunci Raymond Abellio are dreptate să definească Occidentul ca „locul în care conștiința devine majoră. Occidentul este locul și momentul nativității eterne a conștiinței absolute." Orientul este însă prospețimea cea dintâi, „zorile Madianitei pătrunse în Hebreul solar" și secretul sfânt al aurorei ce încă nu s'a arătat, Orientul este viața vie și foc, Occidentul e lumină și lege. Nunțile lor spirituale duc la împlinirea soarelui cu propria lui aurora, care se caută pe sine după cum întreaga Istorie este „căutarea", progresul Orientului către **clipa majorității sale occidentale,** clipa „conștiinței absolute". De aceea mi-am îngăduit să spun undeva că „timpul românesc e aurora". De aceea Hölderlin, odată cu soarele, se înalță venind îndărăt, spre India, în delir, la regii timpilor dintâ.

Doctrina Mișcării Legionare, așa cum a fost ea trăită și formulată de către Căpitan, împreună cu cei cari pentru el au mărturisit cuviața, arată care este unica trecere posibilă între „omul interior", cel care s'a născut din Duh, și salvarea totală a Istoriei și a firei, „Parousia". Necesitatea de a justifica, în termeni de theologie, această poziție pe care stăm, va provoca în mod salutar mărturisirea unor adevăruri care de mult așteptau să fie enunțate în Mișcarea Legionară.

Pentrucă modalitatea „ioanică", tradiția ocultă în creștinătate nu este căutși de puțin imposibil de demonstrat; **„căci vouă v'a fost dat să cunoasteti misterele Împărătiei Cerurilor, ci lor aceasta nu le-a fost dată"**, zice în clar Matei "XIII, 11.

Omul Nou, **cel care din Sfântul-Duh s'a născut,** cum îl arată Prologul la Evanghelia lui Ioan, când va isbuti să impună Creștinătății **o formă socială de organizare,** un „Imperium" identic la modul anagogic Impărției Cerurilor, atunci va fi sunat și ceasul întoarcerii lui Christos pe pământ.

„J'ai cru et je crois l'heure venue, comme aux temps des Mages, d'un grand renouvellement terrestre, qui n'est que la moisson sociale de ce que l'Eglise Apostolique et militante, sous la conduite de Son divin Fondateur, a semé depuis dix-neuf siècles dans l'âme des individus.

J'ai cru et je crois que l'heure présente est l'aube du second avénement de N. S. Jésus-Christ, l'aurore de sa Glorification savante à travers tous les membres de la totalité de son Corps social ici-bas.

J'ai cru et je crois non seulement à la lettre, mais à l'esprit des textes sacrés, des Mystères, des Sacrements et des symboles."

Astfel scria, în 1886, Papei Leon XIII, Saint Ives d'Alveydre; fără nicio îndoială că, împreună cu Sfântul Bernard și Dante, acesta a fost în Occident unul dintre făuritorii de Istorie în sensul cel mai ocult al cuvântului. Innobilat de Papa Leon XIII marchiz d'Alveydre și „camerier secret" (în așa numita **camera secreta pontificia**), Saint Ives a fost un demn servitor al acestui Papă extraordinar, al cărui nume secret era **„Lumea în Coelo"** și care s'a sbătut în tot pontificatul său contra forțelor subversive ale anti-creștinismului (encyclica **Humanum genus** din 10 Aprilie 1848, și vestitele **„Instructions à la Sacrée Congrégation du Saint-Office,** din 10 Mai 1884) ca și pentru unirea Bisericilor de Răsărit și Apus. Actualitatea Papei Leon XIII se vede în aceea că el a înțeles că marea bătălie se dă înlăuntrul Istoriei, între două grupuri de forțe reprezentând în mod respectiv pe Dumnezeu și Anticristul. Adevărata structură a Creștinismului este „socială", în măsura în care singura lui forță este o anumită organizare interioară a celor legați de Christos printr'un acelaș pământ. De unde și Legea unică firei ca și ființei, „omului interior" ca și Istoriei așa cum ea va apărea în proiecția vizionară a omului nou: dragostea, legământul de dragoste al că-ui

centru mistic-oecumenic este **„Mielul înjunghiat încă dela începutul lumii“** (Apoc., 13/8).

Unitatea este vie atunci când exteriorul tot una este cu interiorul și când nevăzutul se arată a fi una cu văzutul. Unitatea este actul ultim al oricărei destinațiuni spirituale, victorie, pogorire a Sfântului-Duh și exaltare a identității în actul unic al împlinirii ei.

Unitatea absolută este identitate, și orice identitate, ca act, este absolut unică (de aceea mi-am permis să vorbesc undeva de **„un Acelasi focar christologic“**). In „tradiția“ indiană, simbolul acestei unități este diamantul fulgerat („vajra“); în tradiția ermetică a Occidentului, un rubin tăiat în formă de roză și iradiind de lumină: temeiul acestei unități dintre ce este interior și exteriorul pătruns de forța iradiantă a interiorului, se vede atunci când privim deosebirea dintre amor și caritas, dintre „iubire“ și „dragoste“.

Iubirea se concentrează asupra ei însăși, căutând unificarea din ce în ce mai vertiginoasă a „întâiei“ unicități, dragostea este iradierea în afară a iubirii, pentrucă propriul iubirii este în a se dărui. Cu cât iubirea este mai concentrată în sine, cu atât dragostea (caritas) iradiată în juru-i va fi mai puternică, și va căuta să transfigureze totul după modelul ei central, care este Iubirea Unică, „Illuminatus Amor“, și al cărui locaș este Sfânta Inimă a lui Iisus.

La început, Iisus Christos a spus Apostolilor săi că „Impărăția Lui nu este în această lume“; și că „Impărăția Cerurilor este înlăuntrul vostru“. Insă șasesprezece veacuri după aceasta, El ordonă unei fecioare să anunțe „l'établissement du Règne de Mon Sacré-Coeur dans le monde“ (Paray-le-Monial).

Răsturnarea mistică era comandată, „omul interior“ devenea măsură firei și unicul model de organizare socială a Istoriei. Mișcarea Legionară detine, ca fiind crescut odată cu ființa ei însăși, și răscumpărat de către sângele martirilor pe care i-a adus la lumina acestei împliniri, secretul Mântuirii — secret pe care Mișcarea Legionară îl deține împreună cu destinul de a-l mărturisi și impune Creștinătății în totalitatea ei.

Cercetarea de până acum ne-a făcut cel puțin să înțelegem ce poate fi cu adevărat considerat drept „secret“, și ce este o adevărată „totalitate“: unitatea indestructibilă a Creștinismului este fundată în secretul ei central, și acest secret central nu poate să fie decât prin unitatea care-l justifică în trăirea „liturgică“ a propriei sale unități secrete. Secretul Central al Creștinismului este **îndreptat** spre Inima Sfântă a lui Iisus: unitatea, reintegrarea unei condiții de viață totală nu poate însă să fie decât o consecință a unui angajament, a unui just legământ între Dumnezeu și răsunetul pe care îl va fi avut, sau îl va avea, cuvântul adevărului din urmă atunci când el va răsuna între neamuri (Oculus eius morte claudet abscondita superviverte, **sonabit et in populis**: vivit, non vivit, uno ex pullis pullisque pullorum superstite“ spune o profeție a ciclului Hohenșcaufen, sec. XIII).

Evident, tot ce s'a spus aici nu are dreptul și deci nici posibilitatea de a fi imediat inteligibil: demonstrația unui adevăr de har nu se face filosofic, ci prin „metania“, adică prin practicarea regulei stabilite de către înaintașii noștri fericiți de pogorirea harului, sau, dacă intervine filosofia, atunci este în înțelesul astăzi pierdut al acestei discipline — atunci când s'ar putea vorbi de un dar de viață între iubirea Sophiei Sfinte, și de răspunsul strălucitor al acesteia. Este deci dela sine înțeles că eu nu mă adresez aici nu importă cui, și că orice încercare de apropiere a acestui text altfel decât legitimată de focul experienței legionare este nulă și neavenită, în dublul sens de „imposibil în sine“ și, prin aceasta, de interzis.

Dacă viziunea noastră este justă, atunci ea trebuie să fie, înainte de orice, o mărturie de conștiință a Logosului „acestui“ moment istoric în care ea este mărturisită; există în Istorie un loc transcendental care face ca fiecare moment al Istoriei, privit din acest loc, să fie în același timp unic în raport cu suma absolută a evenimentelor istoriei, și mereu același, neschimbat și „banal“, în raport cu acest loc al Unicului în propria sa Istorie. Timpul creștin nu mai are nimic comun cu eterna reîntoarcere ce ni se arătase în Roțile lui Ezechiel; ci este o înaintare circulară, infinită, dirijată asupra ei însăși, a cărei icoană se cuprinde în roza care se desface, treptat, până la statul splendorii ei ultime, **când nu se etatizează „aceasta“ decât pentru a-și iradia splendoarea ei imutabilă.** Aceasta este viziunea marianică a Istoriei, întrevăzută și cercetă de un Carl Schmitt: din Maria, spre Maria, prin Maria, pentru Maria „lumea“, firea — a fost, este și va fi conformă legii care o conduce spre marianica ei împlinire. Proclamarea dogmei Assomptiunii reprezintă încetarea mișcării, etatizarea unui moment ultim, și ne arată că timpul absolut al Istoriei s'a oprit, închizându-se asupra lui însuși. Fi-vom noi vrednici pentru ce urmează?

Ceeace în mod profan și pe un plan politic cu totul degradat se numește „ora actuală“, „actualitatea“, adică adevăratul ceas al timpului lumii, este astăzi o oră fără timp — când ce a fost nu mai este și ce va fi încă n'a venit. Ceasul căruia trebuie să ne supunem trăindu-l este **iminență**, și comandamentul Istoriei ne cere să ne pregătim, să fim gata, treji la mijlocul unei veghi din ce în ce mai lucide, mai treze — până la acea stare de neant central unde totul se echilibrează cu totul, și unde timpul încetând să fie, sună deodată adevărata oră, care este tocmai ora alegerii — și astfel noi vom fi știut că a sunat ceasul mult așteptatului Sfârșit. Așa dar, ceasul nostru nu este decât umbra ceasului sfânt, Kairos-ul lumii și al dumnezeirii, care este singurul ceas în care timpul va înceta să mai fie durată și spațiul depărtare, pentru a ni se arăta, timpul ca viziune și spațiul ca intensificarea exaltatrice a acestei viziuni: atunci când se va arăta Christosul nostru, „din ceruri pogorând, cu îngerii săi în jur, la mijlocul Focului, ca să facă dreptate nimicind pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și celor care n'au ascultat Bunavestirea Domnului nostru Iisus“ (Thessal., I, 7/8).

Adevărul nostru este umbra limitei dintâi a Luminii. Si după cum o spune Sfântul Ioan al Crucii, la ceasul când se apropie Lumina, noaptea e mai cumplită, conceptul de „înnoire spirituală“ în ideologia legionară, de Novum Sacramentum, apare pentru întâia oară ca reprezentând nu un proces de împrospătare sufletească, ci un răspuns de dragoste al Omului Nou, domn predestinat ființei, îngerilor și firei, către Dumnezeu creator și susținător în ființă. Dacă ființa este, în ea însăși, răspunsul nostru de dragoste și darul etern al lui Dumnezeu, atunci se vede clar cum Dumnezeu, care nu poate fi neființă, este, însă, dincolo, **altceva** decât ființa ca atare.

Ființa este chemare și răspuns: strigătul omului către Dumnezeu și răspunsul lui Dumnezeu, sau chemarea lui Dumnezeu către om și răspunsul acestuia. **Parousia ca eternitate sau „clipa fericită“; amintirea; asteptarea:** acestea sunt cele trei modalități ale ființei sub înțelegerea ei creștină. Creștinismul înțelege și definește firea lumii după momentul ei istoric: lumea ca așteptare, ca amintire sau ca eternitate. Creștinismul ca fapt de istorie constituie încarnarea „amintirii“, „așteptarea“ a fost și „eternitatea“ va veni în curând.

Ceea ce face ca să fie o istorie, este legătura neîntreruptă dintre ființă și propria ei temporalitate, adică firea — însă această „legătură“ neîntreruptă, care este mai presus de ființă și în același act supusă totuși timpului, mărturisește prezența vie a lui Dumnezeu și actualizează printr'un sacrament jertfa dumnezeirii care se dăruiește în acest sacrament. Innoirea Spirituală pe care o zidim noi astăzi, pentru a deveni cu adevărat un sacrament, Novum Sacramentum, trebuie să aibă un statut ontologic, o fire proprie pe care ființa s'o lumineze iarăși: această fire proprie a înnoirii spirituale nu mai poate fi decât răspunsul omului nou la chemarea originară a lui Dumnezeu. Chemarea lui Dumnezeu și chemarea Omului sunt una: răspunsul Omului și răspunsul lui Dumnezeu la fel. Atunci se spune formula această întrebare: ce este chemarea? Ii ce este răspunsul? Chemarea este una cu răspunsul: dragoste. Chemarea și răspunsul nu sunt: numai dragostea este. Dragostea este ființa lui Dumnezeu, chemarea și răspunsul sunt firile ei trecătoare, stabilite printr'un sacrament în care ființa se jertfește. Adevăratul mister privește, deci, „de fiecare dată“, **modalitatea** stabilirii sacramentului, și „ora“ lui, kairos-ul. Innoirea spirituală, dela care ne mai poate veni încă mântuirea, noul sacrament, ca fiind al treilea, este în același act și ultimul, și etern: **nimic nu se va mai schimba niciodată. E ora scadentei finale.** Si dat fiind că Duhul-Sfânt este în această lume (hujus mundi) încă dela Rusalii, fulgerul, la ora știută de Dumnezeu, nu din înnalturi va cădea, **ci se va înălta din mijlocul nostru** (od. Bulgakoff, „Le Paraclet“).

Recapitulând, trebuie să spunem că, adevărata ontologie, adică acea ontologie în care cuvântul omenesc se pierde în golul **Cuvântului ce este,** nu poate fi decât o ontologie creștină, și supusă deci legii de a fi a Sfintei Treimi: cele trei firi, adică **cele trei feluri de a fi** ale ființei au reprezentat, și reprezintă astăzi în cea de a treia fire, istoria ontologică a conceptului de „fire“. Astfel, în prima parte, „in principium erat Verbum“ — adică răspunsul e una și aceiași fire cu chemarea: în al doilea rând, Verbul, care este întotdeauna chemare, se **încarnează, devine istoric, adică unic,** și deci exclude răspunsul: cartea de căpetenie a Occidentului christificat a fost **„Imitatio Christi“**, o invitație la a imita Cuvântul care nu este decât „încarnarea“, **istorizarea chemării.**

Cea de a treia fire, va să vie sau poate că deja a și venit, ea este **firea răspunsului omului,** acea **înnoire spirituală** al cărui nume, încă necunoscut, se ascunde sub semnul unui Novum Sacramentum.

Pentrucă în momentul în care, înlăuntrul istoriei, chemarea va fi iarăși „alături“ (apud) de răspuns, după cum chemarea era „alături“ de răspuns **mai dinainte de istorie** („...et verbum erat apud Deum...“) **atunci timpul se va fi încheiat în sine,** „atunci soarele va răsări ca să nu mai apună niciodată“.

Innoirea spirituală a Istoriei în întregimea ei, acesta va fi răspunsul Omului la chemarea lui Dumnezeu, la sacrificiul Cuvântului. Era Libertății sub domnia Sfântului-Duh, anunțată de către Gioachino da Fiore, este timpul și modul **îndatorării** noastre: constituirea unificativă a unui Imperiu care să fie imaginea vie a Impărăției Cerurilor. Impărăție a Cerurilor care, prin învierea lui Christos este vie în fiecare dintre cei ce acceptă să primească moartea întru Inviatul, pentru ca să învieze ei-înșiși dincolo de Moarte.

Orice experiență spirituală îndeajuns de înaintată ca să poată întâlni paradigmele noii structuri existențiale, prin care „omul nou“ cu adevărat poate avea conștiința unei **vita novissima,** va înțelege „din primul moment“ că niciun Principiu nu poate să pretindă la o realitate ontologică atâta vreme cât el nu s'a „încarnat“, nu și-a dat o identitate istorică.

Sophia-Sfântă, „Ințelepciunea“ vechiului Testament s'a încarnat într'o fecioară, numită Maria, și Dumnezeu el însuși s'a încarnat în Cuvântul nostru, Iisus din Galilea.

Astfel, firea întâie a lumii a constituit-o umbra lui Dumnezeu peste neamul ales de El, din semința lui Abraham care s'a supus lui Melchisedec la modul unui „sacramentum fidelitatis“, supușenie legitimată mai târziu de către însăși sângele lui Dumnezeu: cea de a doua fire a lumii este fundată pe înnoirea unui jurământ de sânge. Ceea ce Abraham n'a avut **puterea** și nici **căderea** să împlinească, Dumnezeu a făcut-o sacrificându-și Fiul unic.

Cea de a treia fire a lumii, **Novum Sacramentum** — în măsura în care nu poate să se legitimeze ca atare decât ontologic, va trebui deasemeni să se constituie în existența istorică.

Si astfel avem linia imperială a sângelui pierdut, la care se leagă căderea lui Frederic II Hohenstaufen și a moștenitorilor de sânge Conrad, Manfred, Enzio, Conradin Ezzelino, precum și dispariția moștenitorului Franței Ludovic XVII-lea „preluat“ de necunoscutul anonim al Istoriei, „întors“ la patrimoniul colectiv al sângelui occidental. Fragmentul oracular contemporan căderii Hohenstaufenilor, citat la începutul acestui studiu, prevede însă un sfârșit, o „întoarcere“ aurorală a sângelui legitim la locul hărăzirii sale împărătești **„...vivit non vivit... superstite“.** Locul acestei împărătești hărăziri, „Imperiul“, a fost în timpii Tatălui și Fiului acea „cetate nevăzută“ despre care vorbește tradiția indo-europeană, Ayodhya — sau Agarrtha lui Saint Yves d'Alveydre.

(Continuare în pag. 12)

CARTEA POLITICĂ

România de ieri și de azi

Până în ajunul celui de al doilea războiu mondial, interesul Americii pentru chestiunile balcanice se identifică practic cu interesul pentru modestele „investiții“ dela societatea petroliferă „Româno-Americană“ sau dela Societatea de Telefoane din București. Reputația nemeritată de focar de războiu cronic și slabele resurse economice ale țărilor sud-estice au fost factori destul de negativi, ca să influențeze chiar pe idealistul Wilson să accepte cu șovăire împingerea frontierei de Vest a României pe actuala linie de demarcație.

Către sfârșitul ultimului războiu, țările balcanice au devenit obiect de negocieri și fricțiuni la Yalta. A urmat apoi enunțarea „doctrinei Truman“ și alte angajamente formale ale Americii, dictate de constatarea că această zonă din Europa e situată pe „frontiera de forță“ dintre Rusia și Vest. „Incet și penibil, Americanii au ajuns să-și dea seama — oricât de necrezut ar părea — că politica balcanică îi privește direct, în mod necesar“, sunt cuvintele cu care Robert Lee Wolff își începe primul capitol al cărții sale „The Balkans in Our Time“, apărută în Aprilie 1956.

„The Balkans in Our Time“ e o publicație cu caracter quasi-oficial, fiind scoasă sub patronajul a două centre de documentare susținute de State Department: The American Foreign Policy Library și Russian Research Center Studies. Importanța ei pentru orientarea cercurilor oficiale americane asupra problemelor sud-est europene e deci manifestă. Calificarea autorului pentru redactarea unei astfel de lucrări: Robert Lee Wolff e bizantinolog dar, prin experiența câștigată în timpul războiului ca șef al secției balcanice de cercetări și analize din Office of Strategic Services, s'a specializat și în problemele moderne ale spațiului balcanic. Vizitele făcute din 1944 încoace în toate țările dunărene l-au ajutat să-și completeze cunoștințele.

Dl Wolff arată metodele de care s'au servit comuniștii în România, Jugoslavia, Bulgaria și Albania ca să pună mâna pe conducerea statului. Cazul României, unde o infimă minoritate comunistă a reușit să monopolizeze direcția destinelor unui popor total anti-rus și anti-marxist, e prezentat cu claritate și obiectivitate. Deși autorul e convins că până la urmă Rușii, siguri de cele 90% oferite de Churchill, nu ar fi renunțat în niciun chip la înglobarea României în blocul sovietic, recunoaște totuși că acțiunea de subminare întreprinsă de Niculescu-Buzești și complicii săi și mai ales „lovitura“ regelui Mihai au ușurat hotărîtor realizarea planului Moscovei.

Desăvârșirea procesului de sovietizare început la 23 August 1944, cu transformările politice și economice ce au urmat, ocupă cea mai mare parte din capitolele rezervate studiului României. Sunt lucruri cunoscute și autorul nu face altceva decât să folosească materialul documentar din lucrări apărute mai de mult. Mai interesante sunt aprecierile făcute asupra poporului român în general, analiza stărilor politico-sociale din trecut și poziția pe care o ia față de revendicările ungurești în Transilvania și ruso-ucrainiene în Basarabia și Bucovina de Nord.

„Observatorii vestici“, scrie Robert Lee Wolff, „convin că Românii moderni au o minte ageră și's capabili: țăranii au dovedit întotdeauna o abilitate considerabilă să reziste la presiuni și să evite dările nedorite. Intelectualii citadini au desfășurat capacități apreciabile în toate sectoarele de studii. In același timp, Românii par mai leneși decât alte popoare balcanice... Cu aceste calități, merg mână în mână o veselie și un farmec, o amabilitate naturală și o ospitalitate care au câștigat inima multor vizitatori. Pe de altă parte, Românii sunt adese ori frivoli: chiar cele mai serioase chestiuni sunt prilej pentru o glumă.“

In ce măsură caracterizarea aceasta sumară corespunde în toate punctele realității e discutabil. Oricum, încercarea de a se sustrage la anumite obligații civice și frivolitatea nu sunt manifestări specifice poporului românesc, ci înclinații încurajate de lipsa de caracter și abuzurile clasei conducătoare. „Peștele dela cap se împute“ e proverbul românesc cu care autorul introduce rechizitoriul recruților pe care îl face clasei conducătoare din România. „România e singura dintre cele patru țări balcanice care a avut o clasă conducătoare cu adevărat privilegiată, redusă numeric, dar, având monopolul bogăției și puterii, extrem de coruptă și indiferentă față de nivelul de viață al masei populației. Membrii acestei clase erau câte odată capabili, dar cinici și devotați exclusiv urmăririi propriilor plăceri. Acest sistem social a fost moștenit dela stăpânitorii turci și greci din trecut. Experiența istorică a produs acest grup restrâns, la un capăt al scării sociale, și milioanele de țărani apăsați de sărăcie, la celălalt, fără aproape nimic românesc între ele.“

Corupția clasei conducătoare făcea imposibilă în România orice activitate politică dedicată promovării intereselor naționale: „caracteristica cea mai faimoasă a vieții politice românești era corupția, întotdeauna o adevărată plagă pentru țară. O tradiție a responsabilității politice n'a existat“. Constituția importată n'a putut fi respectată și aplicată într'un astfel de climat politic. „Politicienii cinici și-au bătut joc de ea cu impunitate, substituind consultarea cinstită a opiniei publice cu manipulații și farse.“ Autorul descrie cu lux de amănunte „manipulațiile și farsele“ guvernelor românești: bătăile, cumpărarea de voturi, violarea urnelor și alte artificii care făceau cu putință pentru guvern să realizeze cele mai uluitoare performanțe electorale. Așa e dat exemplul partidului averescan care, la alegerile ce au avut loc imediat după căderea dela guvern, n'a mai obținut nici măcar 2% din totalul voturilor, iar în unele județe au ieșit la numărătoare mai puține voturi decât candidați. Ca un abuz politic tipic românesc e denunțată legea electorală copiată după cea fascistă, care asigura partidului ce obținea 40% din voturi majoritatea sdrobitoare a mandatelor.

Constituția rămânând numai pe hârtie, iar în practică aplicându-se sistemul bunului plac, nu s'au putut desvolta partide politice democratice, ci clanuri personale: „partidele politice erau mai mult o chestie de atașament față de o persoană, decât una de program și preocupare organizatorie și educativă.“ Partidul liberal e descris ca o întreprindere a familiei Brătianu, care „opera cu subsidii de stat pentru industrii favorizate și indivizi favorizați“: partidul național-țărănesc s'a dovedit „inadecvat ca reprezentativă politică a țărănimii“: partidul social-democrat a fost mereu „fără importanță și ineficace și mulți din conducătorii lui au colaborat cu factorii care au transformat România într'un stat fascist.“

Victimele corupției și abuzurilor guvernelor și partidelor pseudo-democratice românești erau țăranii cari formau peste 80% din populație. Pentru a-și da seama de mizeria cumplită a acestora — scrie Robert Lee Wolff — vizitatorul străin trebuia să evite Bucureștii, capitală cosmopolită și afișând un lux provocător. In același timp, nemulțumirea era deopotrivă de puternică în rândurile proletariatului intelectual, provenit tot din țărănime. Reacțiunea la incompetența și corupția partidelor politice a fost apariția mișcării naționaliste a tineretului. „In România, nehotărîrea, corupția și incompetența partidelor politice a alimentat credința în zădărnicia sistemului constituțional. Fricii de Rusia, care a ocupat așa de des teritoriul românesc în trecut, s'a adăugat frica de comunism. Naționalismul înflăcărat, datând din zilele când România aspira să unească pe toți Românii într'un stat mare, a devenit mai intens, după ce poporul a descoperit că achiziția provinciilor pierdute n'a produs schimbări deosebite în viața națională.“

Acestea fiind cauzele care au favorizat apariția Mișcării Legionare, autorul — cu toate acuzele exagerate sau imaginare ce i le aduce — recunoaște că n'a fost o imitație a Național-Socialismului sau Fascismului italian: „Ar fi o eroare să se atribuie succesul 'fascismului' român exemplului italian sau german. Exaltarea religiei ortodoxe, ca și lozincile și performanțele publice ale conducătorilor erau manifestări curat românești. Gardiștii n'au avut nevoie să împrumute din altă parte ura contra democrației, liberalismului, instituțiilor parlamentare sau Evreilor“. Antisemitismul, atât de reproșat Mișcării, Robert Lee Wolff îl prezintă ca o stare de spirit specifică majorității Românilor. Deținerea pârghiilor vieții economice de către Evrei și faptul că mulți din membrii partidului comunist erau Evrei, sunt cauzele principale ale antisemitismului în România. „Românii din toate clasele sociale, din toate confesiunile creștine și toate profesiunile, urau pe Evrei. Antisemitismul, produs de cauze sociale și economice, era endemic în România.“

Deși autorul manifestă atât de mult dispreț pentru fosta clasă conducătoare românească, ne spune că unele informații despre România și situația politică din țară între cele două războaie mondiale le-a obținut dela un exponent al acestei clase, Georges Costandaky, al cărui oaspete a fost în cursul vizitei din toamna anului 1944. E probabil că multe din aberațiile afirmate pe socoteala Gărzii de Fier să le fi obținut dela astfel de interlocutori. Un lucru nu poate tăgădui însă: „Nu poate fi nici o îndoială că Garda de Fier reflecta dorințele politice ale multor Români și că a avut aderenți loiali și convinși.“

Critica pe care autorul o face stărilor politico-sociale din România de până la 1944, deși interesantă și în linii mari exactă, prezintă mai puțină importanță astăzi decât atitudinea sa față de problemele teritoriale ce s'ar putea ivi în momentul eliberării. Această atitudine, manifestată într'o lucrare documentară cu caracter quasi-oficial, interesează la fel pe toți Românii din exil, indiferent de trecutul lor politic sau de poziția lor în viitor. In această privință, lectura cărții lui Robert Lee Wolff e reconfortantă.

Teoriile asupra priorității elementului românesc sau celui ungurese în Transilvania au pentru autor numai un interes academic. „E probabil“, concede Dl Wolff, „că versiunea românească e adevărată în parte și că cel puțin o fracțiune din populația mixtă daco-romană s'a menținut dealungul secolelor în fortăreața muntoasă a Transilvaniei.“ Dar, „în 1955, nu mai are importanță cine s'a așezat mai întâi în Transilvania. Fapt rămâne că majoritatea populației e românească, așa cum s'a recunoscut prin tratatul dela Trianon și cel dela sfârșitul ultimului războiu. Restituirea unei părți substanțiale din această provincie Ungariei ar fi în desacord cu principiul auto-determinării. Nimeni nu se gândește să ceară Ungurilor înșiși să se întoarcă în Asia Centrală sau să fie expulzată populația anglo-saxonă de pe Insulele Britanice pe coastele Germaniei, numai pentrucă n'a trăit întotdeauna unde trăiește acum.“

Cu argumente istorice și date statistice, sunt subliniate și drepturile României asupra Basarabiei și Bucovinei de Nord. Reproșul pe care-l face guvernelor românești dintre 1918-1941 e că n'au făcut niciun efort să consolideze unirea Basarabiei cu restul României, această provincie „fiind cel mai mizerabil guvernată dintre toate provinciile românești, ceeace înseamnă că a fost de fapt extrem de prost guvernată.“

Nu sunt ignorate nici așezările românești răspândite în în toate țările balcanice și rolul pe care l-au jucat acești străvechi locuitori în istoria agitată a peninsulei. Semnalând prezența

(Continuare în pag. 12)

»Novum Sacramentum«

(Urmare din pag. 10)

Diferite viziuni se concentrează, deci, obsedant, asupra unei singure realităţi spirituale, care la rândul ei aşteaptă o consecraţiune dumnezeiască pentru a se putea constitui în adevăr ontologic, în fire, adică într'un mod de a fi al fiinţei. Consecraţiunea dumnezeiască nu va fi aşa dar nimic altceva decât **întoarcerea fiinţei, a „vieţii celei adevărate“**, cum zice Predania Orthodoxă — într'o lume a cărei fire este de afi **„cea de a treia“** în raport cu firea lumilor Tatălui şi Fiului, şi fiind „a treia“ va să fie şi cea din urmă. Cea din urmă, adică eternă, ce nu se va mai schimba ca fire, ca mod de a fi al conştiinţei omului faţă cu Dumnezeu, ci, care, prin Revelaţia din urmă (Apokalipsa), va fi totalmente devorată de fiinţă: fiinţa îşi va deveni ei însăşi fire, alpha se va reîntâlni cu omega.

De aceia Moeller van den Bruck zicea, într'o carte pe care încă nimeni n'a înţeles-o la justa sa lumină, că **„cea de a Treia Impărăţie însă nu va mai avea sfârsit“.**

Când, cine, cum — „va avea loc“ stabilirea noului sacrament al Istoriei, instaurarea noii firi a lumii? Niciodată „omul vechiu“ nu va putea cuprinde cu mintea lui înţelesul viu al răspunsului la această triplă întrebare: curând, adică „în zilele noastre“; ridicându-se dintre noi, Cel care este deja printre noi; Paracletul, al cărui nume este, în acelaşi timp, „Mângâietorul“, şi „Focul Distrugător“. (**„Spre inimile cele necurate care vin întru prea curata casă a lui Dumnezeu, fără milă întind sabia mea“**).

Arhanghelul Michail, patronul ceresc al Mişcării, este reprezentat de tradiţie ca o forţă absolută a Destrucţiunii; însă forţa lui solară, secretă, constituie consolamentul celor puri în pragul morţii. **Căci moartea crestină este marele mister al timpului ce se aseză astăzi pentru vecie,** moartea care nouă ne apare, michaelic, ca cea mai sfântă nuntă dintre nunţi. Toţi cei cari s'au împărtăşit michaelic din moarte, dela întâiul şi până la ultimul sacrificat al liniei cu adevrat ziditoare şi susţinătoare a Istoriei, formează împreună Armata Albă, al cărei cuvânt va pecetlui ultimul act al Istoriei. Căci viziunea eschatologică a celor cari, **din curata limpezime a inimii,** au ajuns a vedea peste firea trecătoare a lumilor, a stabilit din totdeauna un loc la care toţi cei căzuţi sub semnul michaelic al Sângelui Necesar se vor întâlni, o simbolică cetate solară din care fiece piatră este un suflet ce strigă după momentul dreptăţii **„Adonaï, Adonaï... până când, Atotputernice îndurarea noastră aici?“**

„Impărăţia“ ce ne revine de a zidi nu este aşa dar decât o formă paradigmatică a celei de a treia modalităţi de a fi a Istoriei, şi deci o împlinire a viziunii apokaliptice care cere „sfârşitul lumii acesteia“, sfârşitul unei **lumi de tranzitie,** care nu este încă ea însăşi.

Lovitura dată istoriei „universitare“ de către Spengler, care a supus istoria unei viziuni, unui „concept raţionalizator“, dar a cărei valoare reală era aceea a unui iraţional, pentrucă el opune „destinul“ la „cauzalitate“, — reprezintă, ca să zic aşa, domesticizarea unei tendinţe mistice **subterane,** dar care a fost permanentă în conştiinţa istorico-politică a Occidentului, şi care a fost fără încetare înnăbuşită de Vatican, ale cărui interese erau momentan altele.

Distrugerea Templierilor, a căror chartă fusese redactată de către St. Bernard şi a căror adevărată misiune de abia astăzi începe să fie bănuită, constituie **evenimentul-mărturie** al atitudinii catholice faţă de Istorie: Dante, „societăţile gibeline“, Gioachino da Fiore, sunt momente **disperate** ale trăirii istorice occidentale, în sensul că ei nu mai vorbeau pentru momentul cuvântului lor, ci pentru un îndepărtat timp care trebuia să vină, şi în speranţa cărui timp ei s'au şi sacrificat pe ei înşişi.

Dar poate că atitudinea catholicismului să aibă şi ea o justificare înaltă, o vocaţie cu adevărat tragică în respectarea Legii nu aşa cum o vede iluminarea inimilor clare, ci numai — şi absolut numai — după modelul însuşi al dumnezeirii: paradigma acestei atitudini ar constitui-o şovăiala lui Iisus la Cana Galileii, care a zis la cererea Mariei, nu pot să fac nimic, **„ceasul meu nu a sunat încă“.** (Atunci adevăratul miracol ar fi, mai mult decât schimbarea apei în vin, faptul că această schimbare s'a făcut mai înainte de ora stabilită).

Istoria, astfel văzută de Christos, devine, din însuşi fundamentul său, o christologie. **Istoriei, noi vom opune, astăzi, christologia;** ca o ontologie a Istoriei, dar şi ca **jurământul însusi prin care noi ne legăm acestei Istorii.**

Christologia însă este mereu în înaintare, căci conţinutul ei se schimbă odată cu distanţa, din ce în ce mai redusă, care separă propria sa concluzie — adică Parousia — de momentul întemeierii ei, care, din perspectiva omenească, şi deci şi cea a Fiului Omului, este momentul în care Iov, sfărâmat de pactul tragic al lui Dumnezeu cu Celălalt, a strigat că „eu ştiu că este în ceruri un Martur şi pentru mine“. Nu este aici locul să arăt şi etapele christologiei, însă fiecare etapă va apărea ca o noutate absolută faţă de precedentele; adoraţia totală a Mariei, dogmatică şi mai ales devoţională, **acest mare semn al timpului pe care îl trăim,** ar fi apărut, la începutul creştinismului, sau în Renaştere, ca o erezie extrem de suspectă.

O tendinţă de pregătire şi de înţelegere a erei paracletice, care la noi a existat de mult, apare astăzi şi în catholicism, şovăitoare încă, prin theologii care au avut ocazia să vină în contact cu spiritualitatea orthodoxă în adâncimea ei (la această tendinţă, oarecum circumstanţială, corespunde însă o mişcare „lăuntrică“, şi anume deciziunea anumitor societăţi secrete catholice de a trece la o acţiune de învestire pe dinlăuntru a cadrelor sau contaminate de progresismul bolşevic, sau anchilozate de un reacţionarism anacronic).

Evenimentul istoric al venirii lui Iisus sub identitatea dumnezeiască constituie absolutul revelatiei, fiindcă prin această încarnare totul a fost spus si arătat. Noutatea, în christologie, nu va mai putea fi deci decât o schimbare de lumină, o mutare de perspectivă: Maria era prezentă, în timpurile patristice ca şi astăzi, doar că astăzi noi o vedem sub o altă lumină. Deasemenea, la început, creştinismul se desinteresa totalmente de Istorie; astăzi, Istoria e ultima lui şansă, pe care i-o şi dispută materialismul (sovietic sau nu).

In această atitudine de încleştare finală, gândul şi toată nădejdea creştinătăţii combatante se îndreaptă spre Arhanghelul Mihail, conducătorul oştirilor cereşti.

Condiţia instaurării lui Iisus Christos ca Pantocreator în vecinicie stă în prestabilirea Impărăţiei milenare (od. Apoc., XX, 2/7) a Sfântului-Duh, în reconstituirea socială a modelului ceresc, care, după cuvintele lui Ion Moţa, „ne observă, ne ajută şi ne mângâie“.

Sfântul Bernard, Dante, Sfânta Marie-Marguerite Alacogne, Saint-Yves d'Alveydre, sunt tot atâtea momente necesare ale unei lucrări ce în decursul vremilor ne apar ca o Opera Magna a unei puteri ce ne este încă necunoscută, dar lucidă, conştientă şi **răspunzătoare** de momentul parousiei sale.

Ceeace Sf. Ioan Botezătorul a făcut din grupul celor care trebuiau să-l primească pe Iisus şi să-L mărturisească, **cei care îl continuă în Istorie pe Sf. Ioan Botezătorul vor trebui să zidească,** la scara Istoriei, pentru cea de a doua venire a lui Iisus Christos.

Destinul Mişcării Legionare constituie un mister adânc, adâncime ce răspunde până la însăşi temeliile spirituale ale Istoriei, pentrucă fundată în anul 1927, la 24 Iunie, de ziua Sf. Ioan Botezătorul, şi sub directa putere a Arhanghelului Michail, Mişcarea Legionară corespunde întocmai acelei structuri politico-spirituale pe care au văzut-o, proiectată în absolut, toţi sfinţii marturi ai Sfântului-Duh pe care i-am citat aici, şi care structură devine astfel, la rândul ei, fundamentul spiritual şi întâia fundaţie politică a „înnoirii spirituale“ ce stă astăzi să se arate în lume.

Deodată cu strălucirea cea nouă a chipului Archanghelului Michail, strălucire prevestitoare de un nou sacrament al Istoriei, odată cu cea din urmă înnoire a firii înnaltului şi adâncimilor, din adâncuri se înnalţă astăzi biruitoare Legiunea.

Nimic niciodată şi nimeni nu ne va putea învinge.

Noi suntem adevărata aurora a lumii, nădejdea din urmă a cerurilor şi răscumpărarea Invierii.

Fără îndoială că, de îndată ce vor apărea aceste rânduri, duşmanii noştri din totdeauna sau mai noi vor încerca să opună viziunea michaelică a destinului Mişcării Legionare la ceeace se obişnuieşte de câtăva vreme a se numi „situaţia de astăzi a Mişcării“. Să recunoaştem că situaţia noastră este tragică. **Adică, suntem încă noi însine.** Intotdeauna situaţia noastră a fost tragică; de aceea suntem sub Cruce; de aceea aşteptăm Invierea. Si totuşi, înaintăm. Drumul e din ce în ce mai greu, ca rupt dintr'un bazalt negru. Fiece pas nou ne este ca o moarte. Si când ultimul dintre noi va cădea, primul dintre cei care-au căzut înaintea noastră îi va lua locul. Căci trebuie să înaintăm, să ajungem **acolo.**

Unitatea Legiunii se ridică peste moarte; când nu va mai fi decât un singur legionar viu, şi Legiunea tot întreagă va fi, cu morţii ei.

Celor cari au trăit până la capăt experienţa legionară a „omului nou“, desvoltarea genetică a acestei mărturii le va apare inteligibilă fără nici o dificultate. Insă ce contează pentru noi este să regăsim iluminarea, pathosul cutremurător al celor ce şi-au consumat suflarea vieţii la „ridicarea“ acestei nevăzute cetăţi în care peste veacul şi sub veacurile nopţii lumii (Kali-Yuga), Imperiul a dăinuit, neprihănit de moarte, neatins de uitare, intact şi strălucitor ca piatra cea dintâi a Ierusalimului ceresc, Maria, pe care totul stă.

Trecând peste muntele suferinţii, şi străbătând pădurea cu fiare sălbatice, ieşind astăzi, câţi vor mai fi ieşit, din mlaştina desnădejdii, cu adevărat putea-vom spune că ceasul biruinţii din urmă a sunat.

Din adâncuri se înnalţă astăzi biruitoare Legiunea.

Ion Pârvulescu

România de ieri şi de azi

(Urmare din pag. 9)

puternicelor minorităţi româneşti din Jugoslavia şi Bulgaria, remarcă, cu o urmă de ironie, cu câtă uşurinţă s'a renunţat la Dobrogea de Sud: „Puţini Români s'au interesat serios de această provincie şi se pare că cei mai mulţi n'au resimţit ca o umilire cedarea prin tratatul dela Craiova din 1940.“

Naţionalismul românesc, afirmat cu atâta energie înainte de războiu, aversiunea de totdeauna împotriva Rusiei şi dorinţa unanimă de a se câştiga provinciile pierdute, sunt cauzele majore ale imposibilităţii comunismului de a pune stăpânire pe sufletul poporului. Chiar dacă Rusii ar fi acceptat să se aleagă după Yalta, în acord cu puterile aliate, un guvern democratic care să nu fie totuşi ostil Moscovei, rezultatul alegerilor — afirmă autorul — ar fi fost cu certitudine un guvern anti-comunist şi anti-rus. Regimul comunist în România, mai mult decât în celelalte ţări aservite, s'a impus numai cu sprijinul Sovietelor; „instituţii care în Jugoslavia sau Bulgaria s'au desvoltat natural, au trebuit să fie creiate în România prin fiat.“

Robert Lee Wolff scoate în evidenţă paralelismul dintre cauzele care au provocat înrăutăţirea relaţiilor ruso-germane şi a celor dintre Rusia şi Vest, după terminarea războiului. In primul caz, momentul critic a intervenit odată cu pretenţia Rusilor de a anexa şi Bucovina şi de a fi cointeresaţi mai departe în România, cu toate concesiile oferite de Hitler în Orientul Mijlociu. După război, „România a constituit primul motiv de desacord major între Ruşi şi aliaţii vestici, exact cum a fost piatră de încercare a alianţei dintre Moscova şi Berlin.“ E ceeace ne face să credem că şi de astă dată Rusii nu vor accepta nicio cedare în România, unde „au interese naturale strategice mai puternice decât în oricare din statele balcanice“ şi că liberarea ţării nu se va putea face decât prin război.

Herausgeber: Verlag "VESTITORII", Dachauerstr. 119, Muenchen 2, Germany — Inh.: Traian Golea, Massmannstr. 4, Muenchen
Verantwortlicher Redakteur: Dr. Virgil Velescu, Blutenburgstr. 29, Muenchen 2 — Zweimonatliche Zeitschrift